

Giới thiệu Em Hận Anh, Được Sao???

Hôn nhân không có tình yêu...

cuộc hôn nhân của cô và hắn cũng vậy...

Cô biết hắn không yêu cô... nhưng cô thì yêu hắn...

hắn đối xử lạnh nhạt với cô...thì sao cô vẫn quan tâm hắn...

Hắn đuổi cô đi...thì sao cô vẫn ngậm ngùi rời đi...cũng vì hắn

Nhưng cô tổn thương quá...hận...được sao...khi trong tim hắn cô chưa từng hiện diện...

Hận được sao... Khi hắn chưa từng yêu cô... Hận 1 người không yêu mình... Có thể sao???

Em muốn hận anh... Nhưng tim anh chưa bao giờ có em...

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Ngày...tháng...năm...

Anh à!Em biết cuộc hôn nhân của mình k có tình yêu. Anh yêu cô ấy nhưng cô ấy lại bỏ đi...Hôm nay anh lại say xin về nhà rất khuya. Em chờ anh rất lâu...em vội chạy ra đỡ anh. Nhưng anh lại hất tay em ra...đầu em bị va vào cạnh tủ...máu chảy...đau lắm. Nhưng em còn đau hơn khi anh nói:

"Đồ đàn bà đê tiện,Cút ra"

Rồi cứ vậy anh đi lên phòng...chỉ còn lại em...máu và nước mắt hòa quyện...

Ngày...tháng...năm...

Cô ấy về rồi! Em biết anh vui lắm...anh cưng chiều và chăm sóc cô ấy thật chu đáo...lúc nào anh cũng đối tốt với cô ấy...còn em thì chưa từng...em đau đớn lắm, em muốn hận anh... nhưng làm sao đây...e k thể...khi tim anh chưa từng có em..

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay anh và cô ấy cãi nhau...cô ấy bỏ ra ngoài rồi...mặc anh nú kéo...anh lại uống rượu...anh uống nhiều lắm...em biết anh say...em đỡ anh lên phòng...khi em định rời khỏi thì anh, giữ em lại...điên cuồng mà chiếm đoạt...em đau lắm anh biết k...khi ng anh gọi k phải là em mà là cô ấy...

Ngày...tháng...năm...

Anh và cô ấy làm lành rồi! Hôm nay khi anh đi làm...Cô ấy ở nhà liên mắng em...cô ấy nói cô ấy có thai rồi, cô ấy muốn em rời khỏi anh...nhưng lm sao đây! Em k muốn...Rồi cô ấy lại đánh em...nhưng em đỡ đc. Đúng lúc ấy, cô ấy bỗng giả vờ té ngã run rẩy, đáng thương...em k hiu...cho đến khi anh chạy đến ôm cô ấy vào lòng, trách mắng em, tát em...mà chưa bao giờ nghe em giải thích...

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay em vui lắm! Vì em biết mình có thai rồi! Em định chạy về nhà báo cho anh...nhưng trc mắt em là quần áo và đồ đạc của mình nằm trên đất..và bên cạnh là anh...đang nhìn em bằng 1 mắt lạnh lùng xa lạ.

"Cô ấy có thai rồi! Cô ấy k muốn nhìn thấy cô, cô đi đi"

Anh lạnh lùng nói như vậy. Nước mắt em rơi lã chã, cô ấy mang thai, anh liền đuổi em đi...nhưng anh biết k...em cũng đã mang thai rồi...là con chúng ta đây...Nhìn tờ giấy ly hôn trên bàn, em ngáp ngừng hỏi anh:

"Anh à! Đã bao giờ anh yêu em chưa! Dù chỉ...1 ít..."

"Chưa"

Anh tuyệt tình như vậy, em mỉm cười thật tươi...nhưng sao nước mắt em cũng rơi thật nhiều...tim em cũng đau thật nhiều...em nhẹ nhàng kí tên mình...rồi bước ra khỏi...ngôi nhà mà trước đây đã...từng là tổ ấm của chúng ta....

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

5 năm sau

Tập đoàn Lăng Thị

"Chị gái xinh đẹp ơi! "

Một cậu bé khoảng 4-5 tuổi gọi nhân viên tiếp tân. Tuy nhỏ tuổi nhưng ai nhìn vào cũng phải trầm trồ khen ngợi vì cậu bé thực sự...rất soái nha...

"Á...là tiểu suất ca nha...em cần j nào...đáng yêu quá" Tiếp tân vội đáp nhưng khi nhìn vào bộ dáng của cậu bé khiến cô sững sốt...cậu bé như bản thu nhỏ của Chủ tịch vậy...

"Em muốn nhờ chị đc k? " Tiểu Thần với đôi mắt long lanh đáng yêu nhìn cô tiếp tân (nham hiểm wá cưng à -_-;;)

"À...được! Ôi đáng yêu quá đi" tiếp tân mỉm cười như bị mê hoặc bởi độ đáng yêu của Tiểu Thần nhưng 1 phần là cũng giống chủ tịch đẹp trai nữa...(Mê trai wá xá ㄟ_ㄟ)

Nhận đc lời đồng ý nên Tiểu Thần rất vui vẻ cười càng tươi.

"Em muốn gặp Chủ Tịch của chị!"

"OMG...em...muốn gặp...Chủ Tịch..." Tiếp tân ngạc nhiên(chẳng nhẽ cưng ick nhận cha...("o"))

"Em muốn gặp...rất gấp nha..." Tiểu Thần sợ tiếp tân từ chối...vội lời ánh mắt " chịu mến" ra

"À...Được..." Tinh định từ chối nhưng thấy đôi mắt ấy của tiểu thần khiến cô k cưỡng lại được. đành ngậm ngùi đồng ý....gọi điện....(bản tính đại zai lại nổi_ _||)

10 phút sau

Cạchh

"Thưa chủ tịch...cậu bé đó đã đến..." Thư kí vội cúi đầu cung kính

Động tác bỗng dừng lại hần vội ngẩng đầu lên. Đưa cặp mắt sắc lạnh nhìn vào Tiểu Thần...rồi ra hiệu cho thư kí ra ngoài...khi nhìn vào Tiểu Thần...hần cũng khá ngạc nhiên khi thấy 1 bộ dáng thu nhỏ của mình...rồi từ ngạc nhiên hần chuyển sang cảm thấy khá thú vị...

"Cháu muốn gặp ta.."

Trước câu hỏi của hần khuôn mặt xinh đẹp vừa rồi còn tươi cười như hoa đáng yêu...giờ trở lên lạnh lùng vô cảm (hai mặt =_ =) lạnh giọng lên tiếng...

" Đứng...chẳng nhẽ tôi đến để chơi à..."

" Được...chuyện gì"Hần lại hỏi tiếp

" Tất nhiên là...Đòi tiền ông chú rồi...chú "rà´ ạ"

Tiểu thần nhún vai lơ đãng

Nhìn bộ dạng nửa trẻ con nửa ng lớn của Tiểu Thần hần cười k ra nước mắt...và cả câu"ông chú rà" nữa

"Ta nợ cháu...thứ gì.."

Thấy vậy tiểu thần k vội trả lời....lôi 1 cuốn sổ nhỏ đọc to

"Các khoản tiền ông chú nợ là: Tiền tổn thất tinh thần khi mang thai, tiền sinh đẻ, tiền tã giấy, tiền quần áo, chi phí sinh hoạt cá nhân....trong 5 năm và cả

tiền chăm sóc con trai nữa.."

Nghe tiểu thần đọc xong hấn cũng khá ngạc nhiên

"Nè nhóc! Mặc dù nhóc rất giống ta nhưng cũng k thể bắt ta trả tiền những khoản ta cho là....k liên quan đến ta...ta còn có việc, ta đi trước"

Nhưng khi hấn định đứng dậy ra ngoài...thì tiểu thần xông tới ôm chặt lấy chân hấn

"Nè ông định trốn nợ a!! Tôi k cho"

Thật sự bây giờ hấn rất bận nên đành nói:

"Được...nhóc buông ra, ta trả..."

"10 triệu tệ! Tính giùm lun ông chú tiền khăn giấy lau nước mắt của mámi luôn!"

Tiểu Thần vẫn ôm chân hấn ngẩng đầu lên trả lời hấn. Hấn cười khổ rút ra tờ chi phiếu đưa cho Tiểu Thần...

"mon ông chú... Bai bai...hẹn k gặp lại..."

Rồi chạy lon ton đi...ra khỏi cửa

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của tiểu thần chạy đi...

Hấn k phải là ng thích trẻ con...nhưng sao khi gặp cậu bé đó hấn lại...cảm thấy thích thú và muốn yêu thương...

Nghĩ đến đây hấn liền gọi thư kí vào....

"thư kí Trần..."

"chủ tịch..." Thư kí cung kính

"Thư kí Trần...điều tra về cậu bé đó..."

Hấn lạnh lùng nói, bỗng ngưng lại 1 lát nở 1 nụ cười lạnh và khề khàng nói:

"và...mẹ của cậu bé đó nữa..."

____trên đường phố

Tiểu thần đang tung tăng vui sướng cầm tờ chi phiếu trên tay nha...

(min: Chúc mừng cưng *chịu mền* ٩.٩

Tiểu thần: ٩.٩ tính muốn chia trách chứ j

min: Ta cũng có phần giúp người nha ^o^

Tiểu thần: ~_~ không chia trách ở đây nha lo vt truyện ik

min: Được lắm.ta báo thù *_*

Tiểu thần

Bộpppp

"Á...ui...nè đi k nhìn đường à! Đụng chết con người ta rồi này!"Tiểu thần xoa mông tức giận trách móc (nè là cưng k nhìn đường mà @_@)

"..." Im lặng

Sự im lặng của người đó khiến tiểu thần càng xông máu...

"Nè...cha sinh mẹ đẻ ra không dạy người biết xin lỗi à..."

"Thế...trò tường trốn học...khiến cô giáo lo lắng...cả trường náo loạn...là ai dạy con hửm!"

(nham hiểm thật =_=ta khinh) 1 giọng nói u ám vang lên

Như dự đoán chẳng lành Tiểu Thần bồng ngược mắt lên xem

"á...á...á...mami.."

"được lắm tiểu tử thúì...bé tí mà đã trốn học..."Cô nói giọng đầy ngiên

"Mami...con biết sai rồi huhuhu"

minhđáng đời cưng ￣.￣

Tiểu thần: Ta báo thù ㄖ.ㄖ

Min: Tham thì thâm *^^*)

Tiểu thần bít tính mẹ nên vội ôm chân khóc lóc đáng thương (Ta khuyên cưng đừng dùng mãi 1 chiêu ^▽^)

Nhìn con trai khóc cô đau lòng nhưng bít là trò "lừa tình" nên vẫn cứng rắn

"còn giả vờ...về nhà mami sẽ biến con thành ng rừng rồi ném vào trường nữ sinh cho xem...hừ..."

"A...không...mami đừng ném con vào trường đó...con k mún bị đè chết vì thư tình đầu a...huhuhu con sai rồi"

"Muộn rồi..."

Thế là tiểu thần đáng thương của chúng ta bị xách về nhà.. 1 cách thâm hại....trong nước mắt dàn dụạ..

"Ta sẽ báo thù...huhuhu ㄖ.ㄖ"

(min: Ta đợi...^.^)

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tập đoàn Lăng Thị

"À! Mời Lý tiểu thư lên phòng gặp chủ tịch" cô lễ tân lễ phép

"Vâng!" Cô mỉm cười đáp lại lịch sự rồi bước về phía thang máy

Hôm nay là ngày cô được tiến cử làm thư kí chủ tịch. Cô cũng không hiểu vì sao? Thư kí chủ tịch là ước mơ của bao nhiêu người...Vậy mà cô lại có thể dễ dàng giành được (ưu tiên cho bà chị đó ^_*)

Cộc....cộc...cách...

"Thưa chủ tịch...Thư kí mới đã đến!" Thư kí Trần cung kính

"Ừm..."

"Thư ký Lý...mời!" Nói xong, thư ký Trần đi ra ngoài

Khi thư ký Trần đi khỏi, 1 cỗ không khí trầm lặng như bao trùm...khẽ nhìn người đàn ông đang ngồi xoay ghế đối diện...

"Chủ...chủ tịch...tôi là Lý Tự Du...thư ký mới!"

"..." Im lặng

"À...nếu ngài bận tôi...có thể ra ngoài trước"

Khi cô chuẩn bị đi ra ngoài...

"5 năm...em vẫn vậy! Vợ à!"

1 giọng nói trầm tĩnh vang lên...thật quen thuộc...và đau lòng...

Hai chữ "Vợ à" như khóa chặt người cô...đôi mắt đẹp khẽ nhắm lại...quay người lại...nhìn người đàn ông cao quý đang ngồi ấy...người đàn ông cô yêu...và cũng là người khiến cô tổn thương nhiều nhất trong đời cô...

1 hơi thở ấm áp khẽ phả lên tai cô...kéo cô trở về hiện tại...sững sờ...cô khẽ cười nhẹ trong làn nước mắt mặn đắng...

"Vợ!...chủ tịch có lẽ đã lầm rồi"

"Lầm! Không có khả năng...khi tờ ly hôn đó...hủy rồi" hần cười lạnh

"Sao! Anh..." Cô khẽ cắn răng tức giận...nước mắt vẫn rơi...

Nhìn nước mắt của cô rơi xuống...tim hần nhói lên...khẽ gạt đi nước mắt, ôm cô vào lòng...nhẹ giọng cầu xin...

"Du Nhi! Anh sai rồi! Thật xin lỗi! Về với anh được không?"

"Du Nhi!...hahaha cái tên đó là để anh gọi sao...anh quên rồi à...5 năm trước anh ép tôi ký đơn ly hôn...vì cô ta...anh đuổi tôi đi...cũng vì cô ta...1 mình tôi bụng mang dạ chửa...1 mình khổ sở...anh ở đâu...Vậy mà hôm nay anh bảo tôi "về"...anh coi tôi là cái gì? Hà"

Cô gào thét...đau đớn như từng nhát dao đâm...không cô phải đi...nếu không cô sẽ bị bức đến điên mất...vì yêu hần...đau khổ vậy đã đủ rồi...

Nhìn bóng dáng bỏ chạy của cô...hần như sụp đổ...muốn níu kéo...nhưng có tư cách sao...là hần sai...tất cả đều là hần sai...khi đã tổn thương cô...đã nhận ra tình yêu này quá muộn màng...

"Hối hận sao...đây mới chỉ là bắt đầu"

1 giọng nói non trẻ vang lên nhưng cũng đầy già dặn

1 bóng dáng nhỏ bé khẽ bước gần về phía hần...

"Chỉ là cái giá...khởi đầu thôi"

Tiểu Thần khẽ nói đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng

Khai Xuân...đừng để tui ăn bơ nha...

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Hần khẽ khôi phục lại... hần không muốn để con trai của mình... nhìn thấy sự bi thương của mình...

"ta muốn con giúp ta!" Hần khẽ nói

Nghe vậy, Tiểu Thần cười lạnh rồi đi đến chiếc sofa gần đó ngồi vắt chân, lạnh lùng nhìn hần

"Tại sao..."

"vì ta yêu mẹ con...nếu con giúp ta sẽ cho con mọi thứ con muốn..." hần đề nghị

" thật sao! " đôi mắt tiểu thần sáng ngời nhảy xuống từ ghế

" đúng! Chỉ cần con giúp mẹ con về phía ta..." hần cười cười tính toán

Nhìn mặt nham hiểm của hần, tiểu thần khẽ nghi ngờ

" đợi đã..."

Suy nghĩ...xem nên thỏa hiệp k...nhưng nhớ đến hôm qua bị mẹ... "- "...

" hảo! " tiểu thần vui vẻ đáp (mẹ đừng trách con ^-^")

(mìn: đúng là bán mẹ 1 cách trắng trợn *-*)"

"Vậy ra điều kiện đi!"

" có phải thứ j tôi....muốn ông chú đều cho tôi! "

"Đúng... "

" được.... vậy tôi muốn cả tập đoàn Lăng thị bao gồm cả các công ty con.... thêm cả giới hắc đạo của ông chú nữa....thế nào...được chứ" tiểu thần giáo hoạt nói

" Tất sao! Nè bé con...tài sản ta rất nhiều đó...con chắc kham nổi sao?" Hần ngạc nhiên cười khỏ

"Đúng!thế nào hồi hận...vậy..."

" Được! Thành giao "

"Thành giao"

Tiểu thần vui vẻ giơ tay bắt tay hần. Hần cười khỏ... có lẽ sớm muộn gì thì tài sản của hần cũng thuộc về bé con này... nên hần chấp nhận thỏa hiệp

Đúng lúc đó bên ngoài ồn ào

" Tổng tiểu thư.... tổng tiểu thư... không thể vào đâu ạ...chủ tịch đã..."

"Tránh ra! Ta muốn gặp Ngạo! Tránh ra"

Rồi cô ta vội né nhanh đẩy cửa bước vào...

" Ngạo.... em..."

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 6

"Ngạo... em..." ả vừa định chạy đến chỗ hần thì...

" nè...bác gái... đây là công ty đó...bác lớn tuổi như vậy mà không biết quy củ tý à..." Tiểu Thần chu mỏ trách móc

Còn ả thì há hốc mồm nhìn bộ dáng như thu nhỏ của hần

" nhóc...nhóc...là ai? "

"Thế bác là ai?" Tiểu Thần hỏi ngược lại

"Tôi...tôi là vợ chưa cưới của Ngạo! Còn nhóc... nhóc là ai " ả lên giọng

"Tôi á...bác gái! Là con trai của ông chú này" tiểu thần cười cười chỉ tay vào hần

"Cái gì! Con trai " ả khó tin nhìn hần

"Sao! Bác ý kiến hà! Tôi có thể dẫn bác lên phòng " tiểu thần đắc ý

Thấy vậy ả giận hờn chạy đến phía hấn mắt dung dung:

"Ngao! Anh xem...nhóc này thực sự rất quá đáng coi thường em! "Bác " em già lắm sao! Lại còn nhận là con anh nữa! Ngao "

Ả nũng nịu níu hấn. Còn hấn thì mặt lạnh im lặng nhìn ả... thật là rắc rối

" nè... bác gái bác già vậy mà còn làm nũng...lêu...lêu..." tiểu thần nè lười trêu ả...rồi bỗng quay sang hấn

" nè ông chú...khẩu vị của ông chú thật sự là có vấn đề rồi....hay là....phải nói ông chú ăn tạp...loại này cũng sai đc haizz..."tiểu thần lắc đầu ngao ngán

"mày...mày..." ả túa giận chỉ vào tiểu thần định xông lên đánh tiểu thần thì...

" làm loạn đủ chưa..." hấn lạnh lẽo lên tiếng

"Nhưng...Ngao..."

Tuy vậy hấn vẫn mặt lạnh lên tiếng

" thư kí...đưa thiếu gia về..."

"Dạ"

Trước khi tiểu thần ra khỏi... gương mặt khề khinh bỉ...

" Lãng Trì Ngao... nếu còn muốn tiếp tục hợp tác thì ông chú nên " dọn dẹp" những kẻ tóc dài mà não ngắn này đi"

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Căn phòng giờ đây, chỉ còn hấn và ả

"Tiểu thiếu gia....nó..." ả áp úng hỏi hấn

"Đúng! nó là con trai của anh và...Tuệ Du..." hấn nhẹ giọng nói

" Lý Tuệ Du?..."

"Phải! Như Linh... anh yêu cô ấy... chúng ta kết thúc rồi... đừng có chấp nữa " hấn nhìn ả như dò xét từng biểu cảm trên đó

"Ngao!có phải...anh còn giận em về 5 năm trước em lừa dối anh phải không! Em sai rồi... Ngao....đừng..." ả sợ hãi chạy đến ôm hấn

"Như Linh...anh không giận em... nhưng anh không còn yêu em nữa...." hấn nhẹ tách ả ra gạt nước mắt cho ả

" không.. nhất định là anh nói dối...anh còn yêu em mà... đúng không... anh chỉ là giận em nên mới nói như vậy..." ả không tin lắc đầu

"Như Linh... buông bỏ đi... chúng ta sẽ là bạn được không? " Hấn khề an ủi ả

"Ngao...em..." ả hoảng loạn

"Về nghỉ ngơi đi! Anh... đi họp đây "

Rồi hấn cứ vậy mà rời khỏi... để lại ả... Đôi mắt đầm nước mắt, ẩn sau đó là... một sự thù hận và ghen tuông mù quáng đang nhấn chìm ả

"Lý Tuệ Du... đồ dê tiện... rồi mày sẽ phải hối hận... vì đã quay trở lại... chỉ là lần này tao sẽ tặng mày 1 món quà đặc biệt... mừng trở lại "

___ta là dải phân cách dễ thương

Khề đi trên đường, cô như một người vô hồn... Đôi mắt bất động không để ý xung quanh

Bóppp

Đôi mắt cô bỗng tối sầm lại...

Trong bóng tối

Ring ring ring

Chiếc điện thoại khẽ rung lên... vừa nhắc máy thì 1 giọng nói trầm thấp đến đáng sợ của 1 người đàn ông vang lên từ đầu bên kia

"Đã hoàn thành... thưa chủ nhân "

Nghe xong câu trả lời thích đáng 1 nụ cười khẽ nở mang theo 1 tia âm lạnh đến rùng người

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Nè ông chú! Đừng có dọa người ngay cả nụ cười "Tiểu thần bỗng xuất hiện từ trong bóng tối, khẽ hừ lạnh rồi bước gần đến chiếc ghế gần đó ngồi

"Con không thể gọi ta là ba được sao? Dù sao... con cũng là ta sinh ra con " hần khẽ cười khở

"Đúng! là ông chú có phần, nhưng ng sinh tôi ra là mẹ tôi nha... Con ông chú sao! bắt quá chỉ tốn...1 con tinh trùng thôi a!" Tiểu thần chu mỏ lên nói

Quả thật khi nghe tiểu thần nói vậy. Hần thực sự là không biết nên khóc hay cười nữa. Không ngờ trong mắt con trai mình... hần chỉ là một công cụ cho tinh trùng...

"Bất quá... nó là một con tinh trùng hoàn hảo không phải sao! " Hần đánh ánh mắt hồ ly, cười nói

"Dĩ nhiên! Anh đây là một đại soái ca đẹp trai nhất hệ mặt trời, là một lãng tử vạn người mê à nha...chắc chắc...tôi đành phải nói với ông chú này...xin lỗi nhé...chú "rà" chú hết thời rồi! Haizz tôi đồng cảm với chú 3 giây "tiểu thần đắc ý

Bỗng lúc này trên đầu hần vạch đầy hắc tuyến...

"Đẹp trai là một phần...nhưng nhóc này, nhóc có biết còn 1 phương diện nữa, đều khiến tất cả đàn bà đều phải điên lên vì "sung sướng " không " hần khẽ nở 1 nụ cười hồ ly

""làm tình " há " tiểu thần điềm đạm trả lời

Nghe câu trả lời của tiểu thần hần cũng không ngạc nhiên mà nói tiếp

"Oh! Có vẻ con rất hiểu biết về phương diện này. Vậy con có biết vật nào khiến họ "sung sướng " không? "

" là nó " tiểu thần nhếch miệng cười, chỉ tay vào đũng quần hần

Hần khá ngạc nhiên, rồi ý cười trên môi càng đậm

"Vậy sao! thật giỏi! Nhưng bất quá của con còn quá nhỏ, không thể làm được nha! Vậy nên con vẫn thua ta...hahaha "

Biết bị lừa, tiểu thần tức giận nói

"Được lắm... đợi sau này tôi lớn! Tôi...tôi sẽ lớn hơn ông chú...gấp 2 không 10 lần hừ "

Nói xong tức giận chạy ra ngoài. Nhìn bóng tiểu thần khuất dần càng cười lớn.

Nếu nói hần là hồ ly già thì tiểu thần chắc chắn sẽ là một con cáo tinh ranh ẩn trong vờ bọc non nớt...vì thế đứa con trai này của hần thực không làm hần thất vọng... hảo hảo dạy dỗ thật tốt...kể cả phương diện "giường chiếu "... hần cũng không ngại bồi dưỡng từ bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

"Nè ông chú! Đừng có dọa người ngay cả nụ cười "Tiểu thần bỗng xuất hiện từ trong bóng tối, khẽ hừ lạnh rồi bước gần đến chiếc ghế gần đó ngồi

"Con không thể gọi ta là ba được sao? Dù sao... con cũng là ta sinh ra con " hần khẽ cười khổ

"Đúng! là ông chú có phần, nhưng ng sinh tôi ra là mẹ tôi nha... Con ông chú sao! bắt quá chỉ tốn...1 con tinh trùng thôi a!" Tiểu thần chu mỏ lên nói

Quả thật khi nghe tiểu thần nói vậy. Hần thực sự là không biết nên khóc hay cười nữa. Không ngờ trong mắt con trai mình... hần chỉ là một công cụ cho tình trùng...

"Bắt quá... nó là một con tinh trùng hoàn hảo không phải sao! " Hần đánh ánh mắt hồ ly, cười nói

"Dĩ nhiên! Anh đây là một đại soái ca đẹp trai nhất hệ mặt trời, là một lãng tử vạn người mê à nha...chắc chắc...tôi đành phải nói với ông chú này...xin lỗi nhé...chú "rà" chú hết thời rồi! Haizz tôi đồng cảm với chú 3 giây "tiểu thần đắc ý

Bỗng lúc này trên đầu hần vạch đầy hắc tuyến...

"Đẹp trai là một phần...nhưng nhóc này, nhóc có biết còn 1 phương diện nữa, đều khiến tất cả đàn bà đều phải điên lên vì "sung sướng " không " hần khẽ nở 1 nụ cười hồ ly

""làm tình " hà " tiểu thần điềm đạm trả lời

Nghe câu trả lời của tiểu thần hần cũng không ngạc nhiên mà nói tiếp

"Oh! Có vẻ con rất hiểu biết về phương diện này. Vậy con có biết vật nào khiến họ "sung sướng " không? "

" là nó " tiểu thần nhếch miệng cười, chỉ tay vào đũng quần hần

Hần khá ngạc nhiên, rồi ý cười trên môi càng đậm

"Vậy sao! thật giỏi! Nhưng bắt quá của con còn quá nhỏ, không thể làm được nha! Vậy nên con vẫn thua ta...hahaha "

Biết bị lừa, tiểu thần tức giận nói

"Được lắm... đợi sau này tôi lớn! Tôi...tôi sẽ lớn hơn ông chú...gấp 2 không 10 lần hừ "

Nói xong tức giận chạy ra ngoài. Nhìn bóng tiểu thần khuất dần càng cười lớn.

Nếu nói hần là hồ ly già thì tiểu thần chắc chắn sẽ là một con cáo tinh ranh ẩn trong vớ bọc non nớt...vì thế đứa con trai này của hần thực không làm hần thất vọng... hảo hảo dạy dỗ thật tốt...kể cả phương diện "giường chiếu "... hần cũng không ngại bồi dưỡng từ bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

__Rào

__" khụ... Khụ.. Khụ.. "

Một làn nước lạnh lẽo dội xuống toàn thân mỏng manh của cô đang bị trói.

Đôi mắt bỗng lơ mơ chao đảo nhìn 2 thân ảnh trước mắt

__"Dô! Người đẹp tỉnh rồi sao! Bọn Anh vô ý ghê làm em ướt hết rồi...phải nói đáng người em rất đẹp... Không biết khi ở dưới thân bọn anh còn đẹp

như nào.. Haha... "

Tên béo bỗng nở một nụ cười bị ỏi ghê tởm

Nhìn 2 tên bắt giữ mình, buông ra những lời lẽ ghê tởm, khiến cô khinh bỉ ghê tởm... và tức giận...

" các người là ai? Tại sao lại bắt tôi... Ruốt cuộc các người muốn gì? Bọn khốn nạn! "

Cô vừa la hét vừa giãy dụa để thoát khỏi sợi dây thừng đang trói chặt lấy bản thân...

___chát

Bỗng một lực đạo bỗng giáng xuống gò má trái của cô. Đau rát, khễ chảy ra một tia máu nhỏ

_"câm mồm... Con điếm! "

Tên béo tức giận, la hét

_"Mày làm gì vậy!!! Chủ nhân có lệnh không được động vào cô ta... Và lại cô là người phụ nữ của Lăng Trì Ngạo. Chả nhẽ mày không biết hấn tàn nhẫn như nào! "

Tên đồng bọn của hắn khễ can hấn lại trách móc

_"hừ "

Hắn ta khễ lùi lại đưa một ánh mắt sắc lạnh nhìn cô

Ba chữ "Lăng Trì Ngạo" thoát ra từ miệng bọn họ, khiến cơ thể cô cứng ngắc... Vậy chẳng nhẽ...

_" Rốt cuộc người đứng sau các người là ai... Quan hệ gì với Lăng Trì Ngạo... Tôi với hắn không có quan hệ gì. Tại sao bắt tôi! "

Cô tức giận gào thét, trong vô thức nước mắt bỗng tràn ra khoé mắt... Mặn chát...

_" Tại sao à? Vậy mày phải hỏi hắn đã làm gì với ông chủ tui tao... Chính hắn đã khiến ông chủ tao phải phá sản...và âm thầm thu mua cổ phần... Dùng tất cả các chứng cứ để khiến ông chủ tao phải vào tù về tội trốn thuế... Cũng may... Ông chủ tao quan hệ rộng, nên thoát được ngục tù... Mày xem tui tao có nên trả thù không? "

Mọi hận ý của hắn nhìn cô càng nồng đậm

_" Tôi với hắn vốn không có quan hệ... Chuyện hắn làm với các người, các người tự tìm hắn... Và lại, hắn không yêu tôi, các người bắt tôi cũng vô dụng... Thả tôi ra "

_" Vô dụng hay không phải đợi hắn tới..."

Bỗng một giọng đàn ông bỗng vang lên, đôi mắt sắc lạnh nhìn cô....

_" Chủ nhân! " người đàn ông kia lên tiếng, hai tên kia bỗng thấp người cúi chào...

Nhận ra điều gì đó bất thường... đúng giọng nói đó có chút quen thuộc... Khễ ngẩng lên nhìn người đàn ông đó...

Dáng người béo lùn... đã quá quen thuộc với cô... Haha... Đây không phải người chú kính yêu, tham vọng quý quyết của cô sao... Thật nực cười...

_" Hừ! Thì ra là ông... " Cô cười khinh bỉ nhìn ông ta

_" Cháu gái ngoan! Lâu rồi không gặp... Món quà của ta... Cháu thích chứ... Haha.. " Ông ta, hung hăng cười lớn, nhìn cô

Ở một góc khuất nào đó... Có một người đã nhìn toàn bộ sự việc... Khễ nở một nụ cười thoả mãn, nhìn cô với con mắt tràn ngập đầy thù hận...

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

" Ông nghĩ hần sẽ tới vì tôi sao...Tôi đã không còn là vợ hần và lại hần yêu tôi sao! Tôi vốn dĩ đối với hần là thứ bỏ đi... Haha... "

Cô nhìn vào mắt của ông ta, cười lạnh thốt ra từng chữ như chét giễu ông ta. Nhưng cũng như ,cô cũng đang tự sát muối vào vết thương lòng mình, đau đớn và chua xót trong tim

" Có vẻ... Mày đã thông minh hơn trước thì phải. Tao nhớ con bé ngốc nghếch trước kia là yêu Lăng Trì Ngạo đến điên cuồng. Thậm trí còn không biết sĩ diện mà tìm mọi cách để được gần cho hần, hi sinh cả Lý thị để được ở bên hần... Haha"

Nhìn người đàn ông cười lớn, điên đảo trước mắt mình... Người mà cô đã từng gọi là chú... Chú sao? Ông ta xứng à? Làm gì có người chú nào lại không tiếc công nghĩ mọi cách nhử tâm hăm hại , cướp đoạt đi thứ cuối cùng mà ba mẹ nó để lại, mà đứa bé nó lại chính là đứa cháu gái mồ côi của mình... Haha.Đúng cô thực sự quá ngu ngốc. Và việc ngu ngốc nhất mà mình đã làm là... Đã kết hôn với Lăng Trì Ngạo... Liều mạng vứt bỏ tất cả để ép buộc bên cạnh hần. Đến cuối cùng cô được gì, đau khổ ,chua xót và đánh mất cả Lý thị...

" Sao bây giờ hối hận à! Muộn rồi! Mày biết không, người làm Lý thị bước đến cạnh vực phá sản là ai không... Là Lăng Trì Ngạo, người đàn ông mày yêu đấy... Haha.. "

Đôi bàn tay siết chặt, đau xót cùng uất hận như giày xéo tâm can cô... Đáng lắm

" Cho đến cùng việc ông bắt tôi để uy hiếp Lăng Trì Ngạo là không thể... Vì tôi vốn không có giá trị gì để hần cứu cả... Hahahaha... "

Cô chua xót cười điên cuồng , bেম cho ông ra một ánh mắt khinh Bĩ cùng chế giễu...

___Chát

Một bạt tai giáng mạnh xuống gò má thanh tú xinh đẹp... Đau rát

" hahaha... Mày đừng cho mày đúng... Tao đã không còn gì để mất rồi... Vậy thì cùng nhau chết đi "

Ông ta như một kẻ điên loạn chạy đến mấy thùng dầu hỏa đập đổ... Mùi dầu hỏa bay tán loạn khắp căn nhà kho ẩm ướt. Rồi ông ta khẽ cười lạnh, lấy ra một chiếc bật lửa, đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía cô :

" cùng xuống địa ngục đi... Hahaha"

Tạch.. Tạch..

Căn nhà kho im ắng, khi tiếng bật lửa vang lên, tạo ra một loại âm thanh kì dị đáng sợ...

Không... Không được... Cô không thể chết... Cô còn nhiều dự định mà... Có biết bao việc cần cô phải làm... Đúng, còn có con trai bảo bối của cô... Cô chết rồi ai sẽ là người chăm sóc, dạy dỗ con trai... Tiểu Thần của cô...

Đôi mắt đầm nước mắt, hiện lên bao nhiêu tuyệt vọng, đau khổ . Cô chết rồi Tiểu Thần sẽ ra sao... Cô muốn sống ...

" không... Đừng làm vậy... "

" hahaha... Chết đi... "

_____ Rầm

Cánh cửa nhà kho bỗng bật vang xa... Từ xa một bóng hình quen thuộc tiến lại gần... Tức giận, xung quanh là mấy chục người đàn ông mặc áo đen cũng đi cùng người đàn ông đó

"Lý Bách... Con mẹ nó, mày dừng tay lại cho tao"

Cô như chết lặng nhìn người đàn ông cao ngạo, đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận vừa xông vào...

Lăng Trì Ngạo... Hắn thật sự đến cứu cô...

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

" hahahaha... Tao biết mày sẽ đến mà... Lăng Trì Ngạo, cuối cùng mày cũng có ngày khốn đốn vì đàn bà... "

Lý Bách cười lạnh lẽo đến điên cuồng nhìn Lăng Trì Ngạo . Cùng lúc đó, ông ta nhanh chóng lôi kéo cô về phía mình, rồi chĩa họng súng vào đầu cô

"Lăng Trì Ngạo , mày bước thêm bước nữa thì con đàn bà này sẽ trâu Diêm Vương, hahaha"

"Ông dám làm cô ấy tổn thương dù chỉ là một ngọn tóc thì tôi sẽ khiến ông biết Địa Ngục là gì ...Mẹ kiếp"

Đôi mắt hằn lên tia âm lãnh , đáng sợ . Khẩu súng trên tay hằn như lưỡi hái của Tử Thần bất cứ lúc nào cũng có thể đưa những kẻ chống đối lại hằn đến với địa ngục

"Lăng Trì Ngạo , đây không phải là Đế Vương của mày. Mày lên nhìn lại bản thân mình đang ở đâu đi. Con đàn bà của mày đang ở trong tay tao . Còn nữa, mày nghĩ xem tao còn gì để mất sao ? Hahaha đều là do mày ...là do mày ...tất cả là do chúng mày nên tao mới khốn đốn như ngày hôm nay ...cùng xuống địa ngục đi ! haha"

"Ông muốn gì? Lý thị sao ? Được , tôi trả cho ông mau thả cô ấy ra , điều gì tôi cũng đáp ứng "

"Lý thị à? Tao lấy cái Tập đoàn rách nát đó làm gì... Chi bằng lấy cái mạng chó của mày xem như giá trị hơn "

"Lý Bách, ông đừng có quá đáng "

Lúc này cô tức giận, giấy giụa hét lên

Một loại im lặng bỗng bao lấy không gian ẩm ướt của căn nhà kho ẩm ướt

"Hahaha... Sao không đáng à? Lăng Trì Ngạo nếu mày đã không cần con đàn bà này... Vậy, tao tiễn nó đi vậy "

Cạch... Cạch...

Chiếc họng súng lạnh như băng từ tay ông ta từ từ đưa sát đến huyết thái dương của cô. Một sự tuyệt vọng cùng cực, tuyệt vọng về cuộc sống và cả... Tình yêu

Khi cô đang nhắm mắt mặc cho nước mắt chảy dài tuyệt vọng, đón nhận sự chết chóc mang cô đi, thì giọng nói đó vang lên

"Được "

Khẩu súng trên tay hắn cứ vậy mà trượt xuống đất ,rồi dùng chân đá mạnh về phía ông ta

" Lãng Trì Ngạo ,cuối cùng mày cũng có kết cục này... "

" không, Lãng Trì Ngạo như, vậy đáng không?... Không phải.. Không phải.. Anh... Không ...yêu tôi sao"

Hai hàng lệ cứ vậy mà rơi xuống, chỉ là 2 chữ "không yêu" thôi mà... Tại sao lại đau đớn như vậy, đâu biết nhưng vẫn đau...

Lãng lặng nhìn đôi vai cô hon run rẩy, nước mắt cứ vậy mà rơi. Đau đớn và chua xót như búa vẩy lấy hắn khó chịu như bị dày vò đến chết đi sống lại vậy .Đôi mắt hắn đau đớn nhìn về phía cô

" Xin lỗi! Để cứu được em... Rất đáng... Xin lỗi , Anh thật sự rất... "

___Đoàng

"Hahaha... Tiếp tục đi... Nói đi... Tình chàng ý thiếp của chúng mày làm tao thật cảm động đến phát khóc rồi! "

Lý Bách điên cuồng bắn một phát súng vào bụng hắn. Một dòng máu đỏ thẫm từ bụng hắn cứ vậy mà chảy ra . Đau đớn khiến hắn quỵ hai chân xuống đất. Nhưng đôi mắt hắn vẫn kiên định nhìn về phía cô

"Thật sự... Thật sự... "

___Đoàng

"Hahahahaha"

Lại một phát súng nữa vang lên, găm thẳng vào vai trái của Lãng Trì Ngạo. Cố kìm nén lại sự đau đớn đến như xuyên thấu thân mình... Hắn phải nói, phải nói cho cô biết hắn yêu cô, dù chỉ là muộn màng...

" Thật sự ...rất ...yêu em. "

Thân thể của hắn như bị rút đi toàn bộ sức lực, cứ vậy mà ngã xuống đất, máu chảy càng nhiều

"LĂNG TRÌ NGẠO! "

Nhìn cơ thể hắn ngã trên nền đất lạnh, cô như điên cuồng, trái tim như nghẹn thở đến đau đớn tận xương cốt. Đôi mắt cô vô định thần thờ như chết đi.. Cứ như vậy mà, ngã xuống... Tuyệt vọng.

" Hahaha... Đau lòng sao? Mày yên tâm... Tao sẽ cho tụi mày toại nguyện cùng nhau.. "

Cô như không còn ý thức được điều gì nữa, đôi mắt cứ như vậy thần thờ nhìn hắn đang nằm trên vũng máu. Cho đến khi gọng, súng chĩa thẳng vào trán cô, như có thể bất cứ lúc nào nó cũng có thể đưa cô đến bờ vực của sự sống chết.

Cô mỉm cười, khẽ nhắm đôi mắt lại, như chờ đợi cái chết mang cô đi..

Vì cô biết rằng, nếu trên đời này không có một Lăng Trì Ngạo mà Lý Tuệ Du đã yêu đến điên cuồng.. Thì Lý Tuệ Du cũng vốn dĩ không thể tồn tại tiếp...

"Lăng Trì Ngạo, em lại thua rồi... Đến chết vẫn cứ yêu anh "

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

"Lý Tuệ Du! Mày phải trả giá cho sự ngu ngốc của mày rồi "

Nhận thấy cái chết cận kề, cô cũng chỉ khẽ mỉm cười đón nhận nó một cách bất lực

" Cháu gái đáng thương của ta... Ta tiễn cháu đoạn đường vậy... Hahaha"

Từng chữ lạnh lẽo và tiếng cười thoả mãn của ông ta vang lên, điên cuồng. Khẩu súng trên tay ông ta lạnh lẽo đến cực điểm, chiếc còi súng nhẹ nhàng có một ngón tay đặt lên, chỉ cần một lực nhỏ thôi cũng đã đủ để tiễn ta tới Địa Ngục

_____Đoàng

_____Đoàng

Hai tiếng súng lạnh lẽo liên tiếp vang lên như xé tan mọi thứ

"Aaaaaaaa"

Tí tách... Tí tách....

Từng giọt, từng giọt rơi xuống nền đất lạnh nhuộm lên màu đỏ tươi kinh diễm, kì dị...

Tiếng súng vang lên chói tai khiến đầu cô đau đớn. Toàn thân như bị bao phủ một chất lỏng âm ảm, cô khẽ cười lạnh, chẳng nhẽ chết đi rồi phải chăng ta không còn đau đớn nữa...

Tỉ tách... Tỉ tách

Từng giọt. Từng giọt ấm nóng ấy vẫn cứ chạy xong người cô. Khẽ nâng mí mắt dậy... Là máu, máu đang chảy khắp người cô....

Nhưng cô không cảm thấy đau đớn, vậy... nó không phải máu của cô....

Kinh ngạc nhìn về phía nơi đã nhuộm đầy máu... Là của Lý Bạch

Toàn thân ông ta nhuộm đầy máu, hai đầu gối quỳ xuống đất, đôi tay khẽ run rẩy chỉ về phía...

"Lăng... Trì... Ngạo... Cả cuộc... Đòi tao... Tính toán... Chỉ là... Cuối cùng... vẫn bại dưới tay thằng nhóc.. Như mày... Hự..."

____ĐOÀNG

Một phát súng lại vang lên bắn thẳng vào người của ông ta. Thân thể ông ta ngã xuống...

Cô kinh ngạc nhìn về phía Lăng Trì Ngạo... Toàn thân hắn cũng nhuộm đầy máu, đang đứng lao đảo, một tay hắn cầm chiếc súng đen tuyền mà hắn vẫn hay yêu thích, một tay ôm lấy vùng bụng bị bắn, máu vẫn đang không ngừng chảy ra...

Lăng Trì Ngạo vứt chiếc súng trên tay, khuôn mặt tuấn mĩ cứ vậy mà nhợt nhạt như không còn chút máu. Lê từng bước chân lạng lẽ về phía cô, gắng gượng cười trối cho cô. Rồi cứ vậy mà ôm chặt cô, không còn để ý vết thương vẫn đang rỉ máu...

"Thật tốt... Du Nhi... Thật tốt... Vì em đã không sao..."

Giọng hắn run rẩy, như đang cố kìm nén một thứ gì đó... Là sợ hãi. Đúng hắn sợ hãi, hắn sợ nếu hắn không bắn 3 phát súng đó...

Thì có lẽ cô đã... Hắn sợ hãi sợ cô sẽ rời bỏ hắn đi mãi mãi. Hắn chưa bao giờ sợ ai, chưa bao giờ sợ mất đi thứ gì quan trọng. Trong mắt kẻ khác hắn luôn là kẻ vương tàn bạo, luôn là kẻ thống trị chỉ cần chống lại hắn... Hắn nhất định sẽ khiến cho kẻ đó nếm mùi địa ngục... Nhưng hôm nay, hắn đã biết sợ hãi... Vì một người vợ hắn đã từng vứt bỏ...

Cả thân thể không còn sức lực, trực tiếp bất tỉnh dựa lên người cô...

"Lăng... Ngạo... Anh tỉnh lại đi... Không được ngủ... Tôi... Tôi đưa anh tới bệnh viện... Xin anh đấy..."

Giọng cô run rẩy, nước mắt tuôn rơi lã chã... Ôm chặt lấy thân thể hắn

Đúng lúc này có rất nhiều tiếng bước chân chạy đến... Là Cao Trí Viễn, người anh em tri cốt của hắn, thân thiết còn hơn anh em ruột...

"Ngạo... Cậu sao vậy... Tuệ Du cô không sao chứ "

Khuôn mặt điển trai của Cao Trí Viễn hiện lên sự lo lắng tột cùng. Nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể của Lăng Trì Ngạo ra khỏi người cô, rồi cho đàn em đưa hai người đi cấp cứu...

[...]

Ánh đèn đỏ phòng cấp cứu cứ vậy mà sáng lên, cả hành lang chìm trong sự im lặng, lo lắng đến quỉ dị

"Tuệ Du, em cũng mệt rồi mau theo y tá đi nghỉ ngơi đi. Cơ thể em sẽ không chịu đựng được đâu, ở đây có anh rồi"

Cao Trí Viễn lo lắng lên tiếng nhắc nhở cô

"Em không sao! Khi nào biết anh ấy không sao, em đi nghỉ cũng không muộn "

Đôi mắt đẹp sưng đỏ lên, lăn dài hai hàng nước mắt, lo lắng nhìn cánh cửa phòng cấp cứu

_cách

Ánh đèn phòng cấp cứu chợt tắt, vị bác sĩ bước ra. Cô và Cao Trí Viễn vội vã lo lắng chạy đến hỏi

"Bác sĩ, anh ấy sao rồi "

"Lăng tiên sinh đã qua cơn nguy kịch, có thể chuyển đến phòng điều dưỡng. Không có gì đáng lo ngại, Lăng phu nhân đừng lo lắng. Chỉ là sau khi tỉnh

lại nhớ kĩ đừng cho ngài ấy ăn gì. Vì do bị bắn vào vùng bụng, ít nhiều cũng ảnh hưởng tới "

Khi bóng vị bác sĩ dần dần biến mất. Đôi mắt cô bỗng tối sầm lại cả cơ thể chao đảo, may mà có Cao Trí Viễn đỡ lấy

" Tuệ Du! "

Trước khi mất đi ý thức, cô mỉm cười, khẽ nói

" Thật tốt! Ngao, anh ấy không sao rồi "

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Lúc này ở một nơi nào đó trong biệt thự Lăng Gia, Tống Như Linh như ngồi trên đồng lửa, lo lắng đi đi lại lại trong phòng

" Phải làm sao đây! Xảo Lệ, mình phải làm sao đây. Mình thật sự không ngờ Lý Bách ông ta lại ngu xuẩn như vậy chả làm được gì. Bây giờ thì hay rồi, chết rồi còn để lại đồng rắc rối. Ngao thì bị thương trong bệnh viện, còn ả Tuệ Du thì vẫn sống vui vẻ sờ sờ ra đó. Làm sao đây, làm sao đây "

À ta cứ đi đi lại lại, lo lắng nhìn về phía Xảo Lệ bạn đồng minh của cô ta

Thân thế của Xảo Lệ xem ra cũng đặc biệt, cô ta vốn là em gái cùng cha khác mẹ với Trương Mĩ Cẩm - vợ của Cao Trí Viễn, cũng là bạn thân của Tuệ Du. Trương Xảo Lệ vốn là con ngoài dã thú của Trương lão gia, Trương lão gia vốn rất yêu vợ, nhưng do một lần hai người có xích mích Trương lão gia lần đó tức giận liền bỏ đi uống rượu ở quán bar. Sau khi tỉnh lại liền hoảng hốt khi thấy một người phụ nữ nằm bên cạnh mình và cả hai đều lả thể, vì không muốn vợ biết ông liền cho người phụ nữ rất nhiều tiền coi như đền bù. Nhưng không ngờ, mấy tháng sau người phụ nữ đó mang thai liền báo cho Trương lão gia, ông đành an bài chỗ ở của người phụ nữ đó, cung cấp cho đến khi người phụ nữ đó sinh ra Xảo Lệ.

Nhưng khi, Xảo Lệ lên 5 tuổi, bà ta liền không chịu được cảnh làm tình nhân vợ bé, nên đã âm thầm nói cho Trương phu nhân biết sự tồn tại của Xảo Lệ.

Sau khi biết được, Trương phu nhân vô cùng tức giận, liền làm âm ỉ với Trương Lão gia liền mang con trai út 2 tuổi của mình về nhà ngoại rồi đệ đơn ly hôn với Trương lão gia

. Tất nhiên, Trương lão gia yêu vợ sẽ không đồng ý, nhưng do chuyện này không phải là nhỏ lên ông đành chấp nhận ly thân với vợ và để con trai mình ở với vợ bên ngoại.

Từ nhỏ, Xảo lệ đã được mẹ mình là Lưu Hoa dạy dỗ làm sao để lấy lòng, lấy niềm thương cảm của người khác dành cho mình bằng vẻ bề ngoài xinh đẹp thuần khiết, ủy mị. Nhưng thật tâm lại đen tối, xấu xa, ganh ghét với Mĩ Cẩm làm cô ta đã không tiếc công hãm hại. Vì lý gì đều là con gái của cha, Mĩ Cẩm cô ta có tất cả nhan sắc, năng khiếu, học tập, tình yêu thương của cha và em trai. Thậm trí đến người đàn ông cô ta yêu - Cao Trí Viễn, Mĩ Cẩm cô ta cũng cướp. Cô ta không cam lòng, cô ta phải cướp lại tất cả mà Mĩ Cẩm có.

Cũng thật bất ngờ, cô ta đã gặp quen Tống Như Linh - kẻ cùng chung lý tưởng với cô ta. Cả hai nhanh chóng kết thân với nhau, như một đôi đồng minh hoàn hảo.

[...]

" Như Linh, cậu có thể đừng đi đi lại lại có được không? Thứ bây giờ cậu cần nhất là bình tĩnh, nghĩ cách để khiến mọi người không nghi ngờ chúng ta có liên quan đến việc Lý Bách. Như Linh, cậu ở bên Lăng Trì Ngao lâu như vậy chắc hẳn cũng biết hậu quả...nếu như hấn biết chúng ta đã cùng hợp tác với ông ta hãm hại Lý Tuệ Du... Thì... "

Trương Xảo Lệ thần nhiên nhắm nháp tách trà chanh một cách tao nhã, nhưng lời nói lại trái ngược với vẻ ngoài

" Còn không phải ông ta quá ngu ngốc sao? Đã không giết được con ả Lý Tuệ Du, lại còn làm Ngao bị thương. Ông ta chết là đáng lắm! "

Tống Như Linh cảm phần, gằn từng chữ

" Cậu nên nghĩ cách giải quyết êm đẹp vụ này... Mong cậu cũng đừng ngu xuẩn giống như ông ta. Nếu không người xuống địa ngục sẽ là chúng ta. "

Đặt tách trà xuống, Trương Xảo Lệ tiếp tục lật tiếp trang tạp chí xem, rồi nói tiếp

" Tạm thời giải quyết xong vụ này, chúng ta âm binh bất động một thời gian. Tốt nhất cậu cũng đừng ngu ngốc mà gây ra chuyện gì với Lý Tuệ Du "

"Coi như tạm tha cho nó. Nhưng rồi sẽ có một ngày mình sẽ cướp lại tất cả của cô ta cả Ngao và vị trí Lăng phu nhân "

Ánh mắt của ả ta đỏ ngầu chất chứa bao nhiêu hận thù và ganh ghét

"Lý Tuệ Du! Tao sẽ khiến mày phải nếm mùi đau khổ. Rồi chính tay tao sẽ tiễn mày xuống địa ngục"

[...]

Chỉ là người tính không bằng trời tính Tổng Như Linh và Trương Xảo Lệ lại không ngờ rằng mọi hành động của bọn ả đều bị một chiếc camera được giấu trong bình hoa giả gần đó ghi lại.

Một thân ảnh nhỏ bé điều khiển chiếc camera đó đang nhếch khoé miệng, cười lạnh lùng:

"Trò chơi thú vị! Có lẽ... Phải bắt đầu sớm rồi! "

Đôi mắt long lanh,ngây thơ thường ngày của Tiểu Thần trở lên lạnh lẽo đến cực điểm... Mà vốn không lên xuất hiện với một đứa trẻ 5 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sau khi biết tin Lý Tuệ Du bị bắt cóc rồi đưa vào bệnh viện cùng Lăng Trì Ngao. Trương Mĩ Cầm liền vội vã chạy tới bệnh viện.

[...]

"Lý Tuệ Du, cái người vô tâm nhất tớ từng gặp. 5 năm bỏ đi bậc vô âm tín, cậu có biết mình với Viễn và Trì Ngao lo lắng như nào không hả? Rốt cuộc cậu có nhớ đến người bạn thân là tớ không vậy? Lý Vô Tâm? Hừ"

Trương Mĩ Cầm vừa gọt vò táo vừa không quên lỏ cái mặt oán phụ ra đây nghiêng

"Thôi! Thôi! Mình biết lỗi rồi. Trương đại tiểu thư tha thứ cho tiểu tại hạ đây... Haha"

Lý Tuệ Du sắc mặt tươi tỉnh ngồi trên giường bệnh, vội vã nhận lỗi với bạn thân. Mãi đến khi sắc mặt Mĩ Cầm hoà hoãn, liền hỏi Tuệ Du.

"Tuệ Du! Nghe nói cậu có con trai với Lăng Trì Ngao! Tên nó là gì vậy? Bao nhiêu tuổi? Đáng yêu không? Đáng đáp nó giống ai vậy?...còn có... "

Mĩ Cầm hào hứng liên tục hỏi mà không kịp cho cô kịp phản biện...

"ừ ừ! Cậu làm vậy mình rồi chết đi được. Nó tên Lý Dục Thần, còn hay gọi là Tiểu Thần,tiểu gia hoả này năm nay tròn 5 tuổi, tính cách tính ma quỷ quyết. Bề ngoài bán nước hại dân. Nhờ phúc nó nên trường học có bao nhiêu bao hồng (thư tình) liền đủ để gây ngập lụt vỡ đê"

"Oa! Con trai vẻ vang dữ. Khi nào rảnh cậu cho Thần Thần qua Cao Gia chơi với Phong Phong nhà mình. Hai đứa cùng tuổi sẽ hợp với nhau lắm! "

"Tất nhiên! Mà chuyện của cậu với Trí Viễn sao rồi. Trương Xảo Lệ có làm gì khó dễ cho cậu không? "

"Cũng tạm, Minh và Viễn cũng khá hạnh phúc, tuy lúc đầu hôn ước đều do gia tộc. Nhưng dần dần cũng có tình cảm, dù không mặn nồng lắm nhưng Anh ấy rất tốt với mình. Còn Trương Xảo Quyết kia thì lúc đầu không yên phận, nhưng Viễn đã cảnh cáo cô ta rồi. Hừ. Cô ta có vẻ khá thân với Tổng Như Linh, Tuệ Du, cậu lên cẩn thận nha! Toàn lũ xảo trá, đen tối... Mình khinh...phi~ phi~"

Trương Mĩ Cầm vừa bực tức vừa nói. Còn bên cạnh Tuệ Du cười thành tiếng nhìn bộ dáng oán phụ của bạn thân.

Nhìn Tuệ Du cười ha hả, Mĩ Cầm bỗng lấy lại oán giận trong lòng, nghiêm túc nhìn Tuệ Du nói:

"Tuệ Du! Đã 5 năm rồi. Trì Ngao thực sự đã hối hận. Cậu không biết đâu, khi cậu biến mất Trì Ngao dường như phát điên lên... "

Vừa nghĩ tới Trì Ngao năm đó phát điên, Mĩ Cầm không khỏi rung mình,ón lạnh... Thực sự không muốn nghĩ đến, đáng sợ.

"Tuệ Du, cho anh ấy thêm cơ hội đi, cậu còn yêu anh ấy mà, đúng không? Người ta bảo càng hận thì tình yêu càng nhiều. Hận 5 năm là đã quá đủ rồi! "

Nhìn Mĩ Cầm,khoé mắt Lý Tuệ Du buông một mảng nặng trĩu, khẽ nở một nụ cười yếu ớt, im lặng chuyển ánh mắt nhìn ánh hoàng hôn bên ngoài khung cửa sổ...

Vẫn là chẳng dễ dàng để chấp nhận mở cửa trái tim thêm lần nữa

[...]

Sau chuyến thăm của Mi Cẩm, Lý Tuệ Du vội vã làm thủ tục xuất viện, lấy lý do còn con nhỏ ở nhà và tình trạng sức khỏe đã tốt...

___phòng hồi sức,Khu A loại Vid

Cạch~

Tiểu Thần khẽ bước vào, bước nhanh tới chiếc ghế sofa cao cấp gần giường bệnh.

Khẽ nhìn người đàn ông đang nằm yên trên đó, ngũ quan tuần mĩ, lạnh lùng vương giả trở nên nhợt nhạt. Tiểu Thần khẽ mỉm cười trào phúng:

"Chú còn muốn diễn với cháu sao?"

Người trên giường vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại

"Chú hạ màn đi! Cháu không bị lừa đâu... Chú tỉnh lại đi, điều kiện để chú hạ màn là... Mẹ cháu xuất viện rồi..."

Nghe đến đây, người trên giường mở to mắt, bật dậy khỏi giường. Khuôn mặt tuần mĩ bỗng xám xịt vì tức giận, gằn giọng hét lớn:

"Lý Tuệ Du! Cái người phụ nữ vô tâm này!"

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Nhìn khuôn mặt tuần mĩ đang vằn vẹo vì tức giận, Tiểu Thần cười nhẹ khinh bỉ, lon ton bê hộp canh gà để trên bàn.

"Chú có tức giận cũng vô ích... Mẹ cháu cũng không thể ở bệnh viện đắp chiếu với chú được..."

Vừa cố áp lửa giận trong lòng xuống chưa được mấy giây, thì một cỗ ám khí lại kéo đến:

"Con vào thăm ta hay ám sát ta vậy... Miệng lưỡi toàn hạc đỉnh hồng. Đừng quên ta cứu bà mẹ vô tâm kia của con đấy!"

"Vậy sao... À, người phụ nữ vô tâm kia nhờ cháu mang canh gà cho chú... Nhưng có vẻ chú không muốn ăn canh của người phụ nữ vô tâm kia nấu... Thôi vậy, thịt gà tăng giá, tránh lãng phí cháu ăn vậy..."

Tiểu Thần thờ dãi, định bụng đến lấy canh gà. Bàn tay nhỏ bé kia còn chưa chạm đến, hần ngay lập tức vằn vẹo chống đỡ cơ thể đau đớn đến cuống trước.

"Là người phụ nữ kia làm cho ta, con tránh ra!"

Hần vừa ôm canh gà vừa hét lên. Nhìn hành động trẻ con oán giận của hần, Tiểu Thần chỉ bĩu môi trở về chỗ ngồi.

Đặt hộp canh trên bàn, hần chợt lạnh giọng phá tan bầu không khí im ắng:

"Nói đi, có chuyện gì, bộ dạng làm người tốt đi đưa canh gà. Thật là...tận thế chẳng?"

"Xem ra ông chú không thấp so với sự đánh giá của tôi. Được rồi, vào đề đi, hôm nay tôi đến đây chắc chú cũng đoán được. Đơn giản...tôi cần lời giải thích"

"Chuyện này chủ mưu là Lý Bách, ông ta chết rồi... Việc còn lại để cho cảnh sát thôi!"

Lăng Trì Ngạo không lạnh không nhạt lên tiếng, đôi mắt hình viên đạn của hần vẫn chăm chú vào màn hình điện thoại.

Khuôn mặt non trẻ của Tiểu thần bỗng trở lên âm lạnh, u ám một cách đáng sợ, khoé miệng nhỏ nhếch lên một đường cong đầy sự chết chóc như tu la địa ngục.

"Câu trả lời của chú thật khiến tôi không hài lòng. Chú nghĩ tôi là thằng ngốc sao. Tốt nhất đừng vì cái thứ tình nghĩa rẻ mạt đó mà dung túng cho cô ta"

Động tác vuốt màn hình điện thoại khẽ dừng lại, đôi mắt khẽ thoáng tia lạnh lẽo, nhưng chỉ trong chốc lát hắt khẽ thu lại, khoé miệng nhếch lên một đường hoàn mỹ:

" Con quá nhạy cảm rồi "

Nhiệt độ khẽ giảm nhiệt, tia âm lãnh từ người tiểu Thần phát ra bao trùm lên căn phòng.

Khẽ hừ lạnh rồi tao nhã đứng dậy. Lúc đến gần cửa, cậu quay lại lạnh lẽo lên tiếng:

" Đừng để sự kiện này xảy ra thêm lần nữa. Chú tốt nhất nên quản tốt hạng phụ nữ nã tàn kia. Nếu không đừng nói đến hợp tác giữa chúng ta, Đừng nghĩ hại mẹ tôi... Không thì... "

Ngừng lại câu nói, cậu khẽ nở một nụ cười ngây thơ trong sáng giống như bao đứa trẻ khác, nhưng từng chữ nói ra lại lạnh lẽo đáng sợ.

" Tôi sẽ hủy diệt mọi thứ! "

Bóng dáng nhỏ bé đã khuất xa dần. Sắc mặt Lăng Tri Ngạo trở lên lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Ấn đây số quen thuộc, âm độc nói:

" Điều tra về vụ Lý Bách, ngày mai ta muốn có kết quả. Nếu không... Tự mang mạng đến gặp ta! "

[...]

Sau khi trở về từ bệnh viện, tiểu Thần về căn hộ.

Đang định lên phòng, đập vào mắt cậu là hình ảnh Lý Tuệ Du đang ngồi thất thần trong phòng bếp, khoé mắt hồng hồng đang nhuộm đầy lệ, bi thương. Tâm tình cậu cũng trở nên phức tạp, liền tươi cười đánh tan sự im ắng.

" Mami con về rồi! "

Lý Tuệ Du gạt mình khẽ gạt nước mắt, dịu dàng nở nụ cười

" Thần Thần về rồi. Đói chứ? Mami dọn cơm cho con nha "

Bữa ăn lặng lẽ. Nhìn Tiểu Thần đang dùng cơm, lòng cô đau đớn, rốt cuộc cô từ đầu đã là sai lầm

" Thần nhi, con... Con... muốn có papa không? "

Nghe giọng cô nghẹn ngào hỏi, trái tim cậu khẽ run rẩy, ngẩng đầu nở một nụ cười ngây ngô

" Có hay không cũng không sao? Mami hạnh phúc là được? "

[...]

Lặng lẽ nhìn gương mặt non trẻ an tĩnh ngủ say của tiểu Thần, bất giác nước mắt cô lại không kiềm chế lại trào ra. Không muốn tiểu Thần thức dậy, cô vội vã chạy ra ban công.

Ban đêm thành phố A vẫn tấp nập nhộn nhịp, dòng xe cộ cứ vậy mà chạy như thời gian vô tình trôi.

Thời gian trôi như bồi đắp những vết thương...

Nhưng ở chỗ này, đau đớn đã bao lâu rồi cô cứ nghĩ không còn cảm giác gì nữa.

Nhưng xem ra nó vẫn như ngày tháng năm ấy, đang rỉ máu...

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Quá khứ đau đớn

Thành phố A hoa lệ, sôi động thường ngày. Nay lại càng trở lên sôi động hơn hẳn.

Hôm nay là ngày diễn ra một cuộc hôn nhân thương mại lớn giữa Lăng thị và Lý thị .

Lăng thị vốn là một trong những tập đoàn đế quốc không chỉ nổi tiếng ở thành phố A mà còn trên thế giới, nên ngày vui của thiếu gia độc nhất của Lăng thị kết hôn cũng trở nên rầm rộ trên khắp cả nước và báo chí...

Hôn lễ long trọng,hoa lệ cùng vợ vô vàng những lời chúc phúc cho đôi vợ chồng hoàng kim này.

Màn đêm buông xuống, buổi hôn lễ cũng kết thúc trong niềm hạnh phúc ngập tràn...

Nhưng có ai biết rằng, cái ngày hạnh phúc ấy là cả chuỗi ngày đau khổ,đắm nước mắt và máu của một người con gái...

[...]

Căn phòng tân hôn được trang trí hoa lệ tỉ mỉ. Nay lại chỉ là một mớ hỗn độn...

Người đàn ông có khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc trở lên khát máu,đôi mắt hấn đỏ ngầu vì giận dữ đập phá. Còn trên chiếc giường tân hôn một cô gái xinh đẹp mặc trên người bộ váy cưới hoa lệ đang sợ hãi,từng giọt nước mắt như những hạt pha lê rơi xuống, ngồi thu gối vào một góc giường...

Sau trận đập phá, những mớ hỗn loạn như không giúp hấn vui bớt con tức giận của mình. Ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của hấn khế dừng lại trên người cô chứa đầy sự hận thù, chán ghét khinh bỉ...

Đúng tất cả là do Lý Tuệ Du, tất cả là do cô ta, vì cô lên Linh nhi mới bỏ hấn mà đi, vì cô nên cha mẹ hấn mới ép hấn phải cưới cô bằng mọi giá.

Con tức giận làm hấn trở lên điên loạn, sai bước nhanh đến giường. Bàn tay thô bạo bắt lấy đôi chân ngọc mảnh khảnh trắng trẻo của cô kéo mạnh về phía hấn, khiến cô hoảng sợ.

Chưa kịp kêu lên, chiếc cằm nhỏ tinh tế bị giữ chặt, sức mạnh của hấn như muốn bóp vỡ chiếc cằm xinh đẹp ấy. Thậm chí, là muốn bóp chết người con gái này...

"Lý Tuệ Du! Cô hạnh phúc chứ! Cô đạt được mục đích rồi! Chúc mừng... Cô thắng rồi. Nhưng đừng vội đắc ý, tôi sẽ khiến cô phải hối hận vì ngày hôm nay"

Gương mặt tuấn mỹ như điêu khắc của Lăng Trì Ngạo trở lên âm lạnh đến cực điểm. Đôi mắt chứa đựng sự khinh bỉ ,hận không thể giết chết cô.

Đau đớn khiến cô vô lực giãy dụa nhưng vẫn không thể khoát khỏi bàn tay thô bạo của hấn.

" Không... Không... Em không có... Ngạo... "

Cô run rẩy vô lực, nước mắt vẫn không ngừng rơi

"Câm miệng! Cô không có tư cách gọi tên tôi... Khốn nạn, đê tiện "

Từng chữ hấn gằn giọng như những vết dao hấn cắm vào tim cô đau đớn.

Hấn hất mạnh cô xuống nền gạch lạnh lẽo nơi có những mảng thủy tinh sắc nhọn.

Rồi hấn bỏ đi, để lại cô như chết lặng nằm trên những mảng thủy tinh trong suốt giờ đây đã nhuộm đầy máu thấm lên chiếc áo cưới tinh tế màu trắng ấy...

Cổ chân xinh đẹp mảnh khảnh trắng nõn hiện lên vết thâm tím đáng sợ... Đôi mắt xinh đẹp nhắm lệ từng giọt mà rơi xuống, đau đớn

" Ngạo, xin lỗi vì sự cố chấp của em.. "

[...]

Đêm tân hôn diễn ra toàn là đau đớn, cô vẫn cố bình tĩnh, vẫn nhu mì dịu dàng,vui tươi như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Cô hiểu thuận với cha mẹ chồng, vẫn sẵn sàng chu đáo với hấn.

Nhưng hấn chỉ toàn là lạnh lùng và lãnh khốc với cô...

Vẫn là không bỏ thí cho cô dù chỉ là một ánh mắt...

Trong mắt mọi người, cô - Lý Tuệ Du là một người phụ nữ hạnh phúc nhất. Tiền tài, địa vị, nhan sắc, năng lực, tính cách dịu dàng thủy mì, phong thái đoan trang quý phái, còn là thiếu phu nhân của Lăng Trì Ngạo - người đàn ông hoàng kim mà mọi người phụ nữ đều muốn gả.

Nhưng đó chỉ là cái hào danh chớp nhoáng dùng để che mắt người khác mà thôi.

Cái gì mà tiền tài? Cái gì mà quyền thế? Cô có cần sao... Chưa cô chưa bao giờ cần.

Thứ cô muốn đâu phải những thứ phù dung hoa lệ đó.

Thứ cô muốn chỉ là tâm của người đàn ông mình yêu, dù chỉ là góc nhỏ bé thôi...

Vậy mà cũng khó vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quá khứ đau đớn (p2)

Nhẹ nhàng cởi giày, khẽ nhìn sang đôi giày da đen đắt tiền bên cạnh là đôi giày cao gót màu đỏ tinh xảo, cô thoáng thất thần nhưng rồi lại nở nụ cười tự giễu, cái cảnh này cô đã thấy bao nhiêu lần rồi

À! Cô cũng chẳng nhớ rõ!

Có phải cô lên khóc nháo, hùng hổ lên trên kia bắt gian chồng mình ân ái với người phụ nữ khác ngay trên chính chiếc giường của cô và anh.

Mà cái người phụ nữ kia lại là Tống Như Linh sao?

Bước chân vào căn biệt thự lạnh lẽo, cô cười nhạt.

Vậy là đã hai năm kể từ khi họ kết hôn. Căn biệt thự này vẫn vậy vẫn lạnh lẽo như xưa.

Nhìn qua căn phòng bếp rộng rãi xa hoa, nơi đó không biết bao nhiêu đêm cô mòn mỏi chờ hấn về dùng cơm nhưng lại ngủ quên.

Chỉ là chờ đợi thôi! Vẫn là vô vọng, vẫn là lạnh lẽo cô đơn.

Đó chỉ là theo quen trong suốt một năm đầu họ kết hôn, còn từ một năm trở lại, cô đã không còn thói quen đó nữa.

Một năm trước đây, Tống Như Linh trở về, tất cả những ân cần, săn sóc, cưng chiều, và cả những ánh mắt ôn nhu đều là dành cho cô ta.

Còn cô được gì? Sĩ nhục, đau đớn, tuyệt vọng, những vết thương đều là hấn ban cho cô

Như vết sẹo trên trán cô không phải là do hấn gây ra sao? Mỗi lần nhìn vào nó như vết dao đâm mạnh vào tim cô, nó cảnh tỉnh cho cô biết

"Lăng Trì Ngạo, hấn mãi mãi không yêu Lý Tuệ Du cô "

Nhưng sao, cô tự lừa dối mình, cô cắt tóc mái để che đi vết sẹo như phủ nhận mọi thứ.

Âm thanh ám muội trên lầu đã biến mất từ lâu. Tiếng mở cửa như tiếp nối sự sụp đổ của cô sao? hay thương hại cô đây.

Hình ảnh hấn ân cần, ánh mắt ôn nhu dịu dàng nhìn Tống Như Linh bước xuống, cõi lòng cô tan nát đau đớn. Theo sau là mấy người hầu đang bê vali hành lý.

Có lẽ là họ lại sắp đi ân ái ở đâu đó...

Khóe mắt cô không dám đối mặt với chính bọn họ. Cho đến khi giọng nói lạnh lẽo của hấn vang lên

"Cô về đúng lúc lắm! Linh Nhi mang thai rồi! Cô ấy không muốn nhìn thấy cô, giãy lỵ hôn trên bàn bên cạnh là tiền bồi thường. Hành lý tôi đã cho người dọn dẹp, chú Vương sẽ đưa cô đi"

Hóa ra không phải họ đi mà là họ đuổi cô đi...

Hóa ra lý do hấn đuổi cô đi là vì Linh nhi của hấn mang thai, còn cô mang thai thì hấn lại đuổi cô đi...

Vậy mà cô vẫn còn ngu ngốc chạy về vui vẻ cho hấn biết... Cô cũng đã mang thai rồi!

Không ngờ chưa kịp nói thì hấn lại đón chào cô bằng cách đuổi cô đi.

Có phải cô nên khóc nháo đánh hấn, mắng hấn là kẻ phụ tình, kẻ khốn nạn, nói cô căm hận hấn

Nhưng...cô có tư cách sao?

Mười năm yêu hấn điên cuồng, hai năm làm vợ hấn...

Đến bây giờ đổi lại cô được gì từ hấn, đau đớn, sỉ nhục, dè tiện, cuối cùng hấn vứt cho cô tờ giấy ly hôn lạnh giá những đồng tiền "bồi thường"....

Tình yêu của cô chỉ đáng giá như vậy sao?

Tắm lá chần cuối cùng cũng bị hấn phá bỏ. Nước mắt cô cứ vậy mà đã lã chã rơi, ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt hấn

"Lăng Trì Ngao, anh có bao giờ... yêu em... dù chỉ là... chút ít thôi?"

"chưa "

Câu trả thẳng thắn tuyệt tình như đã phá bỏ giới hạn cuối cùng của hy vọng.

Đau đớn, chua xót bây giờ cô cũng không còn cảm nhận được gì nữa, vì trái tim đã quá tổn thương.

Cầm chiếc bút trong tay, lòng cô khẽ thoáng lên tia đau đớn, chỉ cần một chữ ký của cô, thì cô và hấn sẽ lập tức trở thành người xa lạ.

Đôi tay run rẩy ký tên, nước mắt cô như những hạt pha lê rơi xuống tờ giấy lạnh băng như muốn xuyên thủng nó

Nhẹ nhàng cầm lấy tờ tri phiếu bước đến chỗ hấn và à ta đang đứng.

Cô khẽ nở nụ cười thật tươi như che dấu đi những chua xót trong lòng.

Cô vui lắm! Cuối cùng thì họ cũng được giải thoát rồi! Cô phải cười thật tươi nhưng sao lòng cô lại tê tái như vậy.

"Lăng Trì Ngao, anh biết không? Tôi hận anh "

"Cô có tư cách sao?"

"Đúng! Tôi không có tư cách... hận một người không yêu mình "

Nụ cười vẫn hiện lên trên khuôn mặt nước mắt cũng cứ rơi...

Từng mảnh của tờ tri phiếu "bồi thường" đó lặng lẽ rơi trên nền đất lạnh

Thần thờ từng bước kéo vali ra khỏi căn biệt thự xa hoa nhưng không một tia ấm áp kia.

Những tia nắng ấm áp khẽ bao phủ lấy cô...

Đã bao lâu rồi cô chưa cảm nhận được sự ấm này...

Có lẽ là từ hai năm, à không từ khi yêu hấn cô đã không còn quan tâm điều gì...

Đặt tay lên chiếc bụng bằng phẳng nhưng đang hình thành một sinh linh bé nhỏ

"Con à! Tha lỗi cho mẹ... hãy cho mẹ được ích kỉ một lần thôi, được không?"

Tình yêu của cô dành cho hấn coi như đã trả hết mọi nợ lẩn của cô và hấn...

Tất cả đã kết thúc rồi!

Thả sao cho ta nhé! Cảm ơn đã ủng hộ ta

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Ánh nắng ấm áp soi rọi, vào căn phòng ngủ trở lên sáng bừng...

Cô vội bật dậy, trên mặt phủ một lớp mồ hôi mỏng trên khuôn mặt trái xoan xinh đẹp. Đôi bàn tay ngọc gát đi những giọt nước nơi khóe mắt.

Vẫn là con ác mộng năm ấy, khẽ nở nụ cười tự giễu:

" Vậy mà lại khóc trong mơ "

Đưa đôi mắt nhìn sang chỗ trống bên cạnh đã không còn hơi ấm, trong lòng cô bỗng len lỏi một tia ấm áp.

Nhắc tắm chân lên, rồi sửa soạn lại, cô nhẹ nhàng đi vào phòng tắm.

Bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn thân ảnh nhỏ bé kia đang loay hoay, quẹt bơ lên những miếng bánh mì trong bếp, chuẩn bị bữa sáng, cô bỗng bật cười khe khẽ.

Đứa con trai của cô thật giống bà nội trợ nhỏ mà, nhìn đáng vẻ còn chuyên nghiệp hơn cô nữa là...

Tiểu tâm can của cô, thật đáng yêu quá đi!

" Mami! Ra ăn sáng đi "

Tiểu Thần tươi tắn nhìn cô, đôi chân nhỏ nhắn vội chạy đến nắm lấy tay cô kéo ra bàn ăn.

Uống xong cốc sữa, đôi mắt trong trẻo hiện lên ý cười nói:

" Mami! Hôm nay là chủ nhật, chúng ta ra ngoài chơi nha "

Nhìn tiểu bảo bối tươi sáng đề nghị, lòng cô mềm mại, không nhịn được cười theo, đáp ứng:

" Được! Vậy chúng ta đi khu vui chơi nhé "

" Được a ~ "

[...]

Dùng xong bữa sáng, cô cùng tiểu Thần sửa soạn rồi rời khỏi căn hộ, đi taxi đến khu vui chơi giải trí lớn nhất thành phố A.

Lặng lặng nhìn thành phố A sôi động ngoài kia so với 5 năm trước càng trở nên phồn vinh hơn...

5 năm, thành phố A vẫn vậy, vẫn sôi động, nhộn nhịp như gần 20 năm trước, khi cô vẫn còn ở cái tuổi hồn nhiên, vô tư.

Cho dù thời gian có trôi qua vô tình cỡ nào thì nó vẫn vậy mãi mãi không bao giờ thay đổi giống như cô ngày ấy...

Chỉ là...

Thời gian trôi qua, cô đã thay đổi, không còn là cô bé vô tư ngày ấy say mê lảo đảo theo tình yêu thiếu nữ mơ mộng.

Cô giờ đây đã trở thành một người phụ nữ với trái tim đầy vết thương, cũng như quên đi hai chữ " ái tình "

Nhìn tiểu Thần đang vui vẻ chơi, lòng cô bỗng thất lại...

Thoát cái, hôm qua tiểu Thần còn là cái bào thai nhỏ bé.

Vậy mà... Nhanh vậy đã trở thành một đứa trẻ 5 tuổi khá ái như vậy.

Cũng trong 5 năm qua, đứa trẻ này là nguồn sống, là tất cả của cô.

Mọi cố gắng, niềm vui của cô đều đặt toàn bộ lên tiểu Thần..

" Mami, chúng ta về thôi! Lát nữa mẹ con mình qua siêu thị mua đồ về nấu bữa trưa nhé "

Cô còn đang mê mải suy tư, tiểu Thần đã hớn hờ giật tay cô, cười ngọt ngào:

" Được! Chúng ta đi siêu thị "

" Mami yên tâm, con sẽ giúp mami nấu bữa trưa nè và cả bữa tối nữa nha. Nhưng con nấu không ngon chỉ mong mami đừng ghét bỏ "

Khuôn mặt tiểu Thần thoáng nét buồn, cô thấy vậy liền cười ấm áp ngồi xuống xoa đầu tiểu Thần:

" mami sẽ không ghét bỏ, tuyệt đối không... Vì bảo bối của mami làm cái gì trong mắt mami luôn là tuyệt vời nhất "

"Mami, con yêu mami"

Tiểu Thần đứng dung đôi mắt to tròn đáng yêu của mình, đưa cánh tay mập mập trắng trẻo ôm chầm lấy cô.

[...]

Sau khi chọn mua tất cả những thứ để nấu cho bữa trưa và bữa tối nay, tiểu Thần bỗng đứng thất thần nhìn về một phía.

Nhìn bộ dáng thất thần của bảo bối, cô khẽ chuyển tầm nhìn qua

. Nơi đó có một gia đình đang vui vẻ hạnh phúc mua đồ, người vợ cười thật rạng rỡ vừa đẩy xe chọn đồ, thi thoảng lại nhìn sang người chồng đang vui vẻ chơi đùa với con gái đang ngồi trên bả vai cười khanh khách.

Một gia đình hạnh phúc, ấm áp đủ đầy...

Đôi mắt cô khẽ buông một mảng đau xót, nhìn vào sự khao khát, ngưỡng mộ trong đôi mắt thơ trẻ của tiểu Thần, trái tim cô đau đớn tột cùng.

Con trai của cô, thật sự... Người làm mẹ như cô nợ nó rất nhiều...

Khẽ nắm lấy đôi bàn tay nhỏ xinh, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

" Tiểu Thần! Về thôi!"

" Dạ "

[...]

Đứng trước cửa căn hộ, đặt túi đồ trên tay xuống, lấy chìa khóa mở cửa, nhưng khi tra khóa vào ổ, cô khẽ giật mình, cửa nhà... Không khóa, mà rõ ràng là... Cô khẽ cứng nhắc người cảnh giác.

Khẽ thấy sự biến hóa, khuôn mặt tươi cười của cậu lập tức lạnh đi vài phần, vội vã đẩy cửa vào.

Thấy tiểu Thần vào, cô cũng hốt hoảng chạy theo...

Đập vào mắt cô lại là hai cái vali lớn nằm ở giữa phòng khách.

Trên chiếc ghế sofa, một thân thể to lớn đang lười biếng, ưu nhã nằm xem tivi.

Mặt cô từ kinh ngạc bỗng chuyển thành xám xịt, hét lên:

" Lăng Trì Ngạo, anh lên con điên thì vào bệnh viện tâm thần, tại sao lại ở trong nhà tôi "

Khuôn mặt điển trai như không vì hành động la hét của cô mà ảnh hưởng tới.

Đặt chiếc điều khiển xuống, đôi môi bạc mỏng khẽ kéo lên một đường cong hoàn mỹ, mặt dày lên tiếng:

" Vợ! Bệnh viện đuổi anh đi rồi. Nhà cũng cháy rồi! Vợ, chắc em sẽ không nhẫn tâm mà đuổi anh đi chứ! cho anh ở lại nha!"

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Khuôn mặt tuấn mỹ nghiêm túc nhưng lại buông ra những lời lẽ dối trá, vô si...

Cái gì mà bệnh viện đuổi, cái gì mà cháy nhà chứ?

Cô thà tin là ngày mai Trái Đất tận thế còn đáng tin hơn là hai cái chuyện hoang đường kia...

Con tức giận của cô càng tăng lên, hận không thể bước đến xé nát cái bản mặt dày vô si kia...

Hắn tưởng cô là con ngốc sao?

Rốt cuộc thì trong 5 năm nay, hắn học của ai cái bản mặt dày như bê tông này vậy?

" Vô sỉ, dối trá! Trên thế giới này làm gì có kẻ dám đuổi anh, lại còn đốt biệt thự của anh? Chắc tên tôi viết ngược rồi "

Nhìn vẻ mặt tăm tối,tức giận của cô, như việc chọc cô tức giận là thú vui của hắn vậy, bắt giác không kiềm chế được mà cười lớn

" Vợ của anh thật giỏi! Cơ mà chắc tên em phải viết ngược một nửa rồi! Đúng là không ai đuổi tôi. Nhưng nhà cháy... Là thật "

Tiểu Thần từ đầu im lặng, bỗng chốc nhếch mép cười khinh bỉ:

" Hừ! Có người thích muốn độ kiếp sớm vậy sao? Dám đốt cả biệt thự của ông chú? Trừ phi... "

Nhìn vẻ mặt khinh bỉ của con trai, rồi lại liếc nhìn vẻ mặt cười tươi vô sỉ của hắn , cô khẽ nhún mày, hỏi:

" Trừ phi cái gì?"

Ý cười trên khóe miệng của tiểu Thần càng sâu, nhún vai

" Trừ phi... Chủ tự đốt biệt thự của mình "

Vừa nghĩ đến việc cả căn biệt thự to lớn, hoa lệ, vô giá bị đốt. Mắt cô nổ đom đóm, choáng váng.

Khuôn mặt xinh đẹp đen xì tức giận, xông đến chỗ hắn đứng, lôi cổ áo hắn lên..

Đôi mắt đỏ lên,tức giận nhìn thẳng vào mặt Lăng Tri Ngạo, hét lên:

" Lăng Tri Ngạo! Có phải anh sợ thừa tiền đến độ tồn kho hả? Lo không tiêu hết liền đốt làm thú vui đúng không? Hay hết trò vui nên anh đốt cả căn biệt thự cả vài chục tỷ! Anh có biết làm như vậy là có lỗi với những con dân yêu thương Mao gia gia chúng tôi không hả "

Bắt giác hai tay thon thả của cô, đánh mạnh vào ngực hắn, lực đạo khá mạnh nhưng đối với hắn chỉ là gãi ngứa, giữ bàn tay làm loạn của cô lại, mỉm cười ôn nhu:

" Nếu tôi có tội với con dân yêu nước như các em... Vậy thì em bắt giam tôi đi. Tôi tình nguyện nộp phạt và bị bắt giam cả đời! Thế nào? "

Nhìn cái bản mặt vô sỉ, hiên lên năm chữ " Nào! Đem bắt anh đi " của hắn khiến cô giật mình..

Khuôn mặt xinh đẹp thoáng bối rối trốn tránh ánh mắt của hắn...

Nhanh chóng gạt lại tay, rồi bước nhanh về phòng ngủ, khẽ chửi nhanh một câu:

" Vô sỉ "

Nhìn Lý Tuệ Du trở về phòng, tiểu Thần càng tỏ ra khinh bỉ nhìn hắn, rồi định chạy theo cô về phòng ngủ, nhưng chưa được một bước cả thân ảnh bé nhỏ bị một lực đạo nhắc bổng lên đặt xuống ghế sofa.

" Con trai! Chúng ta thương lượng nhé!"

Khẽ thu lại ánh mắt khinh bỉ, đôi mắt ngây thơ trong vắt đến lạnh lẽo nhìn hắn

" Lát nữa chú Trí Viễn sẽ đưa con đến Cao gia chơi với Phong Phong, không phải còn và tiểu Phong rất hợp nhau sao?"

Đôi mắt khẽ kéo một đường cong hoàn mỹ, lóe lên tia giao hoạt:

" Vào vấn đề chính "

" Ta cho cho con 100 triệu. Thế nào? "

" Vòng tay mẹ con rất ấm áp "

" 300 triệu "

" Người mẹ con rất thơm "

"500 triệu "

" Không phải chú là thừa tiền sao? Được không ta! Khó nhì "

Tiểu Thần lắc đầu ngán ngẩm, nhưng trên môi vẫn hiện lên ý cười sâu sắc, đôi mắt trong trẻo vẫn nhìn hắn

" Vậy 800 triệu, tiền sẽ được chuyển ngay lập tức. Nhóc con không nên tham lam!"

Hắn khẽ nhủ mày dò xét, ý cười cũng phai dần, bé con này thật tham tiền...

Hắn đã xác nhận được rồi! Trong tương lai hắn sẽ phải ra đường làm ăn mày vì nhóc con này.

" Thành giao"

Tiểu Thần hôn hờ, chạy ngay vào phòng ngủ...

Nhìn bóng dáng nhỏ bé khuất sau cánh cửa. Hắn khẽ thở dài, đau đầu vì phiên bản nhỏ của mình...

Lần đầu tiên trong đời hắn thấy mình thật sự suy tính nhiều như vậy... mà đối tượng lại là con trai bé nhỏ của mình.

" Lý Dục Thần... Rốt cuộc là con có phải con ta không vậy! Thật tham lam!"

[...]

Nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của con trai bảo bối biến mất với Cao Trí Viễn, cô bỗng nhiên thở dài...

Cự nhiên con trai yêu quý xông vào phòng ngủ ôm chầm lấy cô kêu muốn sang Cao gia chơi với Phong Phong...

Vậy mà lúc này kêu sẽ ở nhà nấu cơm phụ cô... Haizzz con trai lớn rồi, thật vô tâm!

Đóng cửa lại, khẽ liếc nhìn người nào đó đang dựa vào tường chăm chú mỉm cười ôn nhu nhìn cô, tâm cô càng nặng, khinh thường.

" Lăng Trì Ngao, Anh thích làm cộc đóng ở nhà tôi sao. Đại gia như anh đâu thiếu nhà? Đâu cần phải đóng cộc nhà con dân nghèo như tôi "

Ý cười càng đậm, người nào đó vẫn thản nhiên, nhả nhai chỉnh sửa lại quần áo rồi tiến lại gần cô, lưu manh nói:

" Nhà anh không thiếu, anh cũng không có sở thích đóng cộc nhà con dân nghèo, nên anh quyết định nhổ cộc. Nên vợ ơi! Chúng ta nhổ cộc nào..."

Thả sao thêm động lực... Number one baby làm việc cùng chị nào... Cha zô! Cha zô!

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Mặt cô khẽ thoáng đỏ lên, vừa thẹn vừa giận...

Làm sao... Sao hắn có thể không biết xấu hổ mà nói ra những lời lẽ vô si như vậy!

Luống cuống đẩy hắn sang một bên, lấp bắp khẽ nói, rồi nhanh chân chạy vào phòng bếp.

" Tôi... Tôi... Đi nấu bữa tối "

Nhìn thỏ con chạy trốn, vị mỗ sói nào đó khẽ nở cười nham hiểm nhẹ nhàng bước theo.

Sau khi dùng xong bữa tối, cô vội vã thu dọn rồi chạy nhanh vào phòng ngủ như thỏ con sắp bị sói bắt thịt vậy!

Nhìn cửa phòng ngủ khóa chặt hắn khẽ cười giảo hoạt

" Du Nhi! Em nghĩ cánh cửa đó có thể bảo vệ được em sao? Vợ em ngây thơ quá "

Tất nhiên là những lời này hắn nói rất nhỏ nên vị thỏ con kia vẫn ung dung mà không mảy may... mình sắp bị thịt rồi!

Chắc chắn rằng cánh cửa kia được khóa chặt, ngăn được hắn. Cô liền thở phào nhẹ nhõm

Cả thân thể rơi xuống trên giường êm ái. Bất giác, tâm lại thoáng một tia phiền não khó chịu.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn lên trần nhà, khẽ lay động, u buồn...

Có phải cô quá ích kỉ không?

Đã năm rồi, muốn tha thứ cho một người lại khó như vậy sao?

Cô tự hỏi mình, nhưng đáp án lại tựa như một làn sương mù dày. Cho dù cô có cố gắng vươn tay xua đi nhưng đến cuối cùng kiệt sức, đau đớn với những vết thương hằn sâu.

Khẽ thở dài, đi vào phòng tắm, khi đi ngủ cô chỉ mặc chiếc váy ngủ màu trắng nhưng bên trong lại không mặc nội y.

Thân hình mảnh mai, uyển chuyển, nằm trên giường khẽ nhớ đến bảo bối. Vươn tay tắt điện, rồi mí mắt khẽ nặng dần, nhịp thở cũng dần dần đều đặn.

Lúc lâu sau, cánh cửa phòng khẽ nhàng mở ra, một thân ảnh to lớn nhẹ nhàng bước đến giường.

Lặng lẽ từ trên nhìn xuống người con gái xinh đẹp đang an giấc nồng kia.

Khuôn mặt yêu nghiệt của hắn lộ ra nét bi thương. Đôi tay muốn chạm lên gương mặt an tĩnh kia, nhưng khi giật mình nhận ra hành động thất thố của mình.

Hắn vội rút tay lại, khẽ thở dài:

"Vẫn là... không thể mở lòng sao?"

[...]

Trái ngược với căn hộ ấm cúng kia. Thì ở một tòa biệt thự xa hoa nào đó, trên mặt đất toàn ngổn ngang những mảnh vỡ cùng với tiếng la hét của một người con gái với khuôn mặt trang điểm tí mỉ.

Dường như những mảnh vỡ kia không làm giảm đi cơn giận dữ của nữ chủ nhân. Tâm trí nó còn làm cơn giận ngày một lớn thêm.

"Tại sao... Con tiện nhân khốn kiếp Lý Tuệ Du kia... lại dè tiện kia lại khiến Ngao không nói không rằng, âm thầm suất viện rồi đến căn hộ của cô ta chứ!"

Tổng Như Linh điên loạn gào thét, đôi mắt ả đỏ ngầu khẽ bắn tầm nhìn về phía Trương Xảo Lệ đang ung dung ngồi lướt điện thoại, đến một cái liếc mắt cũng không để tâm những gì ả làm loạn.

Thấy Trương Xảo Lệ không để ý đến mình, Tổng Như Linh tức giận bước đến chỗ của Trương Xảo Lệ đang ngồi, vung tay ném mạnh chiếc điện thoại vào góc tường vỡ tung tóe trên mặt đất.

"Trương Xảo Lệ, bây giờ cậu còn ung dung nghịch điện thoại sao? Mình muốn con tiện nhân Lý Tuệ Du kia chết ngay lập tức."

Nhìn những mảnh vỡ của chiếc điện thoại, Trương Xảo Lệ chuyển ánh nhìn vào Tổng Như Linh đang tràn đầy nộ khí.

Khẽ mỉm cười xinh đẹp, đưa tay kéo Tổng Như Linh xuống ngồi bên cạnh mình.

"Linh Nhi! Kẻ thông minh không bao giờ được mất kiểm soát. Mà hành động của cậu là hành động của một kẻ ngu xuẩn. Nóng vội giết địch thì đồng nghĩa với việc chết nhanh hơn. Nên điều đầu tiên cậu phải học được đó chính là phải... bình tĩnh"

Tổng Như Linh khẽ lườm Trương Xảo Lệ một cái, rồi dần ổn định lại cảm xúc, thản nhiên.

Ý cười trên môi Trương Xảo Lệ hiện lên tia toan tính

"Linh Nhi! Hiện tại cậu lên hiểu tình hình một chút! Sau vụ của Lý Bách chắc hẳn Lăng Trì Ngao sợ đã âm thầm bố trí không ít người bảo vệ cô ta. Nên việc động vào cô ta lúc này sợ chỉ là... Chi bằng chúng ta hiện giờ đánh chủ ý lên người của Lăng Trì Ngao..."

Thấy Tổng Như Linh khẽ nhún mày, đáy mắt hiện lên tia nghi ngờ.

Trương Xảo Lệ cười nham hiểm, kéo Tổng Như Linh thấp người nói nhỏ vào tai ả ta

Ý cười trên môi Tổng Như Linh càng đậm khi nghe Trương Xảo Lệ nói, nụ cười càng lớn.

Với tay cầm lấy túi xách lập tức đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của Tổng Như Linh khuất sau cánh cửa kia...

Nụ cười trên môi Trương Xảo Lệ vụt tắt.

Nếu như nói kẻ độc ác nhất, thì cô ta khẳng định đó là Tổng Như Linh...

Nhưng đồng loại của những kẻ ngu xuẩn nhất thì nào có ai xứng hơn Tống Như Linh...

Thật đáng tiếc! Độc ác nhưng lại không có não. Chỉ xứng đáng làm một con dối để người ta lợi dụng thôi!

Trương Xảo Lệ khẽ cười khinh bỉ, quan hệ giữa cô ta và Tống Như Linh là gì có 2 chữ "bạn bè" chứ!

Tống Như Linh cô ta chẳng qua chỉ là một con dối tội nghiệp rẻ mạt bị người ta lợi dụng thôi.

Đôi khi Trương Xảo Lệ cô làm được việc lớn.

Chỉ sợ con dối rẻ mạt Tống Như Linh này đã bị lợi dụng đến không còn nguyên vẹn rồi. Thật thảm thương...

Trương Xảo Lệ giống như một kẻ thợ săn khôn ngoan chờ thời cơ con mồi sập bẫy vậy!

Chỉ là kẻ thợ săn khôn ngoan trời tính không bằng người tính này không biết trong tương lai của cô ta sẽ bị kẻ khác khôn ngoan lợi dụng một cách đầy thương hại, không kém cạnh Tống Như Linh.

Tia âm độc trên gương mặt thuần khiết của Trương Xảo Lệ càng ngoan độc, ý cười khẽ nở...

"Tống Như Linh! Tôi đòi ngày tàn của cô. Thật đáng thương... hahaha"

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ánh nắng ấm áp như suối ấm, xua tan đi những lạnh lẽo...

Trên chiếc giường êm ái, gương mặt xinh đẹp an tĩnh khẽ hiện lên ý cười.

Nhắm mắt hưởng thụ sự ấm áp truyền đến. Vòng tay siết chặt ôm lấy vật thể ấm áp kia.

Tiểu thần của cô, từ lúc nào lại vừa lớn vừa ấm như vậy. Thật thoải mái a!

Nụ cười tươi khê nở trên môi, đôi bàn tay ngọc không an phận kia sờ mó, xoa tới xoa lui.

A! Bảo bối của cô không những lớn, ấm áp mà còn vô cùng thơm nữa!

Hơi thở nóng hổi nặng nề bên tai của người bên cạnh khẽ truyền đến. Đôi tay to lớn giữ lấy đôi tay đang làm ngọc của cô lại.

Cô bỗng cau mày khó chịu, tính rút tay ra để tiếp tục công việc đáng xấu hổ của mình.

Nhưng giây kế tiếp cô bỗng giật mình, nhận ra điều bất thường...

Tiểu thần của cô là một đứa bé 5 tuổi thôi a! Làm sao mà to lớn như vậy. Mà hơn nữa, không phải bây giờ nó đang ở Cao gia sao?

Đôi mắt xinh đẹp bất chợt choàng mở ra...

Đập ngay vào mắt cô là bờ ngực rắn chắc, sợ hãi hoảng loạn khẽ hiện lên khuôn mặt xinh đẹp.

Từ từ ngẩng đầu lên, đối diện với cô là khuôn mặt yêu nghiệt quen thuộc kia. Đôi mắt đen tuyền đang sáng quắc, nóng bỏng nhìn cô.

Mặt cô khẽ đỏ ửng, xi dại...

Chắc dạo này cô bệnh rồi, tự nhiên lại mơ ban ngày. Lăng Trì Ngao sao có thể ở trong phòng cô chứ... haha. Thật sự là không có khả năng!

Khi cô đang ngây dại tự lừa dối mình thì...

Đôi môi bạc mỏng kia khẽ kéo lên một đường hoàn mỹ, bàn tay rắn chắc khẽ siết chặt hơn. Giọng khàn khàn lên tiếng.

"Vợ! Buổi sáng tốt lành"

Đáp lại hần là toàn thân cô cứng nhắc lại góa đá, hai bên tai bỗng ù đi...

Không phải là mơ, mà là... Hấn thực sự ở trong phòng cô. Hấn còn... còn đang ôm cô nữa.

Nhìn vòng tay hấn đang ôm chặt eo cô. Nhưng điều quan trọng ở đây là... cô cũng đang ôm chặt hấn.

Cô... cô đang lang chuyện gì vậy trời!

Có phải là tối qua cô mộng du rồi là chuyện gì đòi bại với hấn không vậy?

Bây giờ cô cũng không biết gì cả ngoài một điều. Cô đã trở thành kẻ tội phạm không thể tha thứ.

Hoảng loạn, chân tay rối loạn quơ lung tung đẩy mạnh hấn ra, vợ vàng vợ cả đồng chấn vào người nép ngay vào góc giường.

Đôi mắt to tròn hoảng loạn đảo qua đảo lại không dám nhìn thẳng vào hấn.

Trời! Cô đây là đang làm gì vậy? Rõ ràng tối qua cô đã khóa chặt cửa phòng rồi mà!

Sao... sao hấn có thể... không lẽ cô đã làm chuyện cảm thú với hấn a.

" Anh... anh ,tôi... tôi... hôm qua..."

Khẽ cắn môi môi anh đào đỏ mọng, hoảng hốt chồm chắn kín đầu chỉ để hở đôi mắt hạnh phúc, run rẩy nhìn hấn.

Con thỏ kia đang run rẩy hoảng sợ thành bộ dạng gì rồi? Thật nhát gan. Hấn bỗng cười nhẹ như gió xuân.

" Hôm qua, vợ anh mộng du cưỡng bạo anh nhất quyết đòi cười ngửa trên người anh, rồi đẩy ngã anh lên giường, còn..."

Hấn đây là đang đi guốc trong bụng cô sao? Cô thật sự đã... cưỡng bạo hấn.

" Đừng... đừng nói nữa... tôi không thể "

" Đây là sự thật! Nào hôm qua em bắt nạt anh rồi. Hôm nay anh phải đòi lại công bằng.. "

Hấn bỗng khẽ tiến lại về phía cô. Cô vội vã hoảng sợ, la toáng lên.

" Anh... anh ra ngoài cho tôi "

Gương mặt xinh đẹp bỗng đỏ bừng lên không biết là do tức giận hay xấu hổ mà thành.

Vội vớ lấy cái gối ném mạnh về phía hấn.

Nhìn bộ móng vuốt của cô, hấn bỗng bật cười lớn.

Đứng dậy chỉnh lại quần áo. Khóe mắt vẫn đậm ý cười như trước.

Khi chạm đến chốt cửa, hấn bỗng quay đầu lại nhìn con rùa nào đó, lưu manh mờ ám nói

" Anh đói bụng rồi! Đừng để anh đợi lâu "

Phải đến khi chiếc cửa kia khép lại đã lâu, cô mới thở phào chui ra, cấp tốc chạy như điên vào phòng tắm.

Aaaa! Thật nguy hiểm quá!

[...]

Bữa sáng đã đầy đủ trên bàn, đôi mắt cô thoáng tia ngại ngùng liếc trộm hấn đang ngồi lướt điện thoại. Bỗng nhiên hấn lên tiếng trầm thấp.

" Em muốn làm trộm từ khi nào vậy!"

Cả người cô giật bắn cúi đầu ăn không dám nhìn hấn nữa...

Hấn thấy vậy liền vui vẻ định dùng bữa thì điện thoại vang lên, ấn nút nghe.

Thấy sắc mặt đang nghe điện thoại của hấn đang từ vui vẻ bỗng lạnh lẽo đi.

Sau khi nghe xong điện thoại, hấn bỗng nhìn cô chằm chằm nhưng không phải đầy ý cười trong đó mà là bộ dạng lạnh nhạt và còn mang theo tia nghi hoặc, phức tạp...

Cô... cô có chọc tức gì hấn sao?

Nhìn một lúc lâu, hấn liền đánh mặt lại lạnh lùng đứng dậy đi vào phòng thay đồ.

Trước khi bước ra khỏi, hấn bỗng quay mặt lại nhìn cô, khuôn mặt không cảm xúc.

"Lát sẽ có người tới lấy đồ của tôi. Tạm thời em cứ nghỉ ngơi, tuần sau hãy đi làm!"

Nói xong hấn lạnh lẽo sai bước đi thẳng..

Để lại cô vẫn ngỡ ngàng nhìn theo, bỗng cô khẽ tức giận, Cấn mạnh lên chiếc bánh mì kẹp, như thể chiếc bánh kia chính là hấn.

"Tôi làm gì anh sao? Tự nhiên phát hỏa lên người tôi. Đồ thần kinh"

Thả sao vô... chap sau sẽ có một đại nhân vật lớn suất hiện ak:))) .

Sắp có biến rồi! ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trên nền sảnh lớn của tập đoàn Lăng Thị. Bóng dáng quyền uy của hấn đưa từng bước chân tao nhã, sang trọng mang theo một vẻ áp bức, lạnh lẽo đến tận cùng.

Nhân viên trong tập đoàn ai cũng bị khí áp của hấn làm cho hoảng sợ, chỉ lạng cúi đầu chào rồi lạng lẽ làm việc của mình.

Thấy hấn đang đi tới, thư kí Trần vội vã chạy đến, cung kính:

"Chủ tịch, Tề thiếu đang đợi ngài ở phòng Chủ tịch!"

Không đợi thư kí Trần thông báo xong, cước bộ của Lăng Trì Ngạo cũng không giảm mà cứ vậy đi thẳng đến phòng làm việc.

Thư kí Trần thấy hấn đang bước gần đến phòng Chủ tịch, vội vàng chạy đến khom người mở cánh cửa lớn kia.

Đôi mắt phượng khẽ híp lại nhìn căn phòng làm việc rộng lớn, sang trọng quen thuộc rồi dừng lại trên một thân ảnh một người đàn ông có mái tóc màu nâu đen được cắt tỉa khéo léo, đôi mắt có thần như nước. Cả gương mặt tuấn lãng tạo cho người ta một cảm giác ấm áp nhưng trái tim lại đầy vô vàn sự lạnh lẽo.

Gác chéo chân nhả nhện trên chiếc ghế sofa bọc da đắt tiền quyền quý, trên tay cầm tài liệu.

Đôi mắt nghiêm nghị ấy bỗng dịch tầm nhìn vào đám người vừa tới kia, nở một nụ cười như lạnh lại như ấm:

"Đến rồi!"

Lăng Trì Ngạo khẽ liếc mắt nhìn thư kí Trần và vài người đàn ông áo đen sau lưng.

Hiểu được hấn, thư kí Trần khẽ khom người rồi cùng đám người kia ra ngoài, đóng cửa lại.

Cả căn phòng rộng lớn xa hoa, đến cả sàn nhà cũng được tráng một lớp vàng mỏng nguyên chất.

Phản chiếu lại hai thân ảnh của hai người đàn ông mà thượng đế thiên vị kia, đang đối mặt nhau đầy lạnh nhạt

"Tề Khiếu Dương!"

Lăng Trì Ngạo khẽ trầm giọng gọi cái con người kia, thoáng tia dò xét. Nhưng rồi lại khẽ cười lạnh bước đến ngồi đối diện:

"Hiếm thấy cậu gọi cho mình! Nhất là kẻ từ... 5 năm trước"

Tề Khiếu Dương cười như không cười nhìn người bạn đã từng khá thân thiết với mình trước đây, nhưng giờ đây lại đầy sự xa lạ.

Đôi mắt nhìn nhìn thẳng vào mắt Lăng Trì Ngạo, khẽ cười lạnh:

"Ngao, đợt này cậu lại có địch rồi. Vụ vũ khí qua điện thoại tôi cũng tóm lược cho cậu. Bên Hắc Long tôi sẽ đàm phán với họ... Chỉ sợ Hứa Khiêm sẽ không ngừng tay đâu. Lên cậu tự lo liệu!"

Bỗng nhiệt độ trong phòng bỗng giảm xuống. Đôi mắt Phượng của Lăng Trì Ngao khẽ nhoe lại, ần ần sự tức giận:

"Mình sẽ không nhượng bộ cho cậu ta... Cả cuộc đời Tuệ Du chỉ có thể ở bên cạnh mình, suốt đời!"

"Kể cả cậu ta hay Hứa Khiêm em họ cậu. Lăng Trì Ngao, cậu liệu sẽ không vì người cô yêu quý cậu, chăm sóc cậu từ bé đến lớn. Thậm chí vì giành lại Lăng thị cho cậu mà không tiếc mạng sống.... hừm "

Ánh mắt Tề Khiếu Dương khẽ nheo lại, đầy âm hiểm nhìn hấn.

Lăng Trì Ngao bỗng im lặng, mặt mũi mỗi khi có người khơi gợi về một người cô đáng kính của hấn. Hình ảnh người cô dính đầy máu đang ôm chặt hấn bảo vệ.

Đôi mắt đầy yêu thương nhìn hấn mỉm cười. Nụ cười ấy thật đẹp thật chói sáng. Nhưng lại đầy bi thương, và đầy niềm tin nơi hấn.

Lăng Trì Ngao khẽ nhú mày, bàn tay nắm thật chặt lộ rõ cả gân xanh.

"Sẽ không!"

Tề Khiếu Dương như đạt được mục đích của mình tao nhã đứng dậy. Chỉnh trang lại bộ vest tây quyền quý của mình, khóa môi khẽ kéo lên một đường:

"Đừng để tôi thất vọng! Tôi biết cậu là người trọng nghĩa. Nhưng đừng đặt sai chỗ..."

Tề Khiếu Dương thu lại ý cười, đôi mắt loé lên tia âm hiểm:

"5 năm trước hay 5 năm sau, cho dù là cậu hay Hứa Khiêm kia, chỉ cần Tuệ Du phải rơi nước mắt một lần nữa thì tôi cũng sẽ không khoanh tay để yên đâu! "

Nhận thấy Tề Khiếu Dương sắp rời khỏi, Lăng Trì Ngao trầm mặc lên tiếng:

"Dương! Cậu còn hận tôi sao? Cũng đúng, tôi đã khiến Du Nhi cô ấy... "

Tề Khiếu Dương bỗng cười lạnh, không có ý định quay lại nhìn hấn. Cứ vậy mà bước ra khỏi cửa..

Khi bóng dáng Tề Khiếu Dương đã rời khỏi lâu. Hấn khẽ nhìn vào tập tài liệu kia, ánh mắt phượng chứa đựng đầu tia phức tạp, lạnh lẽo:

"Hứa Khiêm!"

[...]

Dọn dẹp lại căn hộ nhỏ, ẩm cúng của mình. Lý Tuệ Du mỉm cười nhìn thành quả của mình, mọi thứ đều sạch sẽ, sáng bóng.

Bước vào phòng ngủ, bên túi Áo bỗng rung lên tiếng chuông nhạc quen thuộc.

"Alô! "

Đôi mắt hạnh phúc khẽ hiện lên ý cười như gió xuân, dịu dàng cười:

" Khiếu Dương ca! Anh họ! anh về khi nào vậy? "

Bên kia Tề Khiếu Dương cũng mỉm cười tao nhã

"Được một ngày rồi! Rảnh không! lát anh họ qua thăm nhà em cùng với tiểu gia hoá kia "

Lý Tuệ Du cười sáng khoái.:

"Được! lát em gửi địa chỉ qua. Em nấu mời anh bữa trưa luôn! "

Bên kia bỗng im lặng một phút, rồi khẽ lên tiếng:

"Nghe nói, em mới xuất viện! "

Lý Tuệ Du nhất thời ngạc nhiên, nụ cười khẽ khựng lại đến khó coi:

"Anh... Anh họ... "

Tề Khiếu Dương không lạnh không nhạt lên tiếng:

"Lý Bách! Ông ta không phải cha anh... Anh không có cha, không có một người cha tàn ác như ông ta. Có ngày hôm nay, cũng là quả báo của ông ta "

Nhận thấy giọng nói ẩn chứa sự tức giận của anh. Cô luống cuống rồi cười gượng gạo, nói vài câu rồi cúp máy.

Gương mặt mặt xinh đẹp buồn, nhìn ra khoảng trời xanh ngắt ngoài kia.

Cô bỗng dừng lại cảm thấy mình thật nhỏ bé đến vậy, chỉ mặc cho số phận quyết định...

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Đôi mắt to trong trẻo, mang phong vị ngây thơ trong sáng của trẻ nhỏ của tiểu Thần mở to, cười khúc khích.

Đôi chân nhỏ nhắn lao vào lòng người đàn ông tuấn mỹ trên ghế đang tạo nhã nhõng. Cái tay mũm mĩm trắng ngần ôm lấy cổ người đàn ông.

"Cậu, Cậu về rồi! Thần nhớ cậu lắm "

Tề Khiếu Dương cười ấm áp, đôi tay thon dài xoa đầu tiểu Thần đầy sủng nịnh:

"Ngoan! Cậu về có mua cho con bộ xếp hình mới nhất ở Anh quốc "

Tề Khiếu Dương cười rạng rỡ chỉ vào hộp quà đặt đối diện với tầm nhìn của tiểu Thần, vỗ lưng cậu bé

"Vừa ý chứ!"

"Tất nhiên rồi! Cậu vạn tuế "

Tiểu Thần như một con sóc chạy đến ôm lấy bộ xếp hình to lớn bê về phòng mình

Lý Tuệ Du thấy đáng vẻ vui sướng của con trai. Chỉ thờ dài cười nhẹ, đúng là người làm nó vui như vậy chỉ có thể là anh họ.

Bê hai tách cà phê mà Tề Khiếu Dương thích đặt trên bàn, rồi cũng tự mình ngồi xuống.

"Anh họ, đợt này về hẳn là có việc giải quyết "

"Ừ, vụ làm ăn của Đế Vương có chút trục trặc, về bàn với Lăng Tri Ngạo "

Đẩy nhẹ gọng kính vàng của mình, đôi tay tao nhã cầm tách cà phê, nhấp nháp. Tề Khiếu Dương lại nói

"Chắc Hứa Khiêm sẽ không dừng lại đâu. Có lẽ hẳn cũng sắp đến thành phố A này rồi! Hẳn là trả thù đi "

Mặt cô khẽ biến, đôi lông mày được cắt tỉa gọn gàng khẽ nhíu lại.

"Trả thù! Chẳng nhẽ vụ làm ăn trục trặc của Đế Vương là do anh ấy làm ra?"

Trong trí nhớ của cô, Hứa Khiêm luôn là người con trai ấm áp, luôn biết quan tâm, ân cần săn sóc với người khác. Sao anh ấy lại có thể làm như vậy.

[=_= chị ơi! Hắn chỉ ấm áp và quan tâm mỗi chị thôi!]

Tề Khiếu Dương cười nhạt, nghiêng đầu nhìn cô, chậm rãi phun ra từng chữ lạnh căm.

"Em biết Lăng Mễ Hòa và cuộc tẩy huyết đẫm máu của Đế Vương vào hơn 15 năm về trước chứ!"

"Đó không phải mẹ Hứa Khiêm sao? Còn vụ tẩy huyết đó thì em có nghe nhưng sau đó thì cũng không biết gì nữa. Hẳn là bị Lăng thị áp xuống "

Trong lòng cô bỗng như phủ lớp sương mù dày đặc thối mắc.

" Nhưng chuyện đó có liên quan đến hận thù của Hứa Khiêm sao?"

Tề Khiếu Dương khẽ đặt tách trà xuống. Đôi tay thon dài cũng nhấc chiếc gong kính màu vàng ra, nhắm mắt khẽ xoa nhẹ hai đầu thái dương, giọng nói cũng trầm xuống.

Hơn 15 năm trước, Lăng gia ở ngoài ánh sáng là một trong những thương nghiệp đế quốc đứng đầu, quyền lực và danh tiếng đáng để vang vọng ngàn đời.

Nhưng đằng sau ánh sáng hào quang đó là một thế giới đêm đầy cạm bẫy và bạo lực, một thế giới khát máu, lạnh lẽo.

Đề Đế Vương có thể đứng đầu trong giới Hắc - Bạch, nó không chỉ đòi hỏi chủ nhân của nó tài giỏi, lãnh huyết, âm hiểm và tàn độc, mà phải cần những tay sai có năng lực xuất sắc và lòng trung thành đầy kiên định.

Lăng Thiệu cha của Lăng Trì Ngạo cũng vậy, tuy ông ta đủ tài giỏi nhưng ông ta cũng cần một cổ vắn tay sai đắc lực để mưu tính cho ông ta và người cổ vắn hợp ý với ông ta nhất chính là Hứa Văn cũng là cha của Hứa Khiêm.

Hứa Văn không chỉ là tay cô vắn xuất sắc, tài giỏi của Lăng Thiệu mà hắn còn là cánh tay đắc lực nhất của Đề Vương, đạt được lòng tin tưởng tuyệt đối của Lăng Thiệu, thậm trí Lăng Thiệu còn gả cô em gái duy nhất của mình cho hắn ta. Nhưng đáng tiếc, cả đời Lăng Thiệu tàn ác mưu tính, ông ta có thể nhìn thấu được mọi kẻ thù là bạn hay thù nhưng một tắc lòng dạ người cổ vắn của mình.

Khi Hứa Văn lại là một kẻ có lòng tham không đáy, đầy mưu sâu hiểm độc, một lòng tham vọng muốn độc chiếm Lăng Gia, bá chủ Đề Vương.

Ông ta đã âm thầm cấu kết với Dương Nhã là mẹ của Lăng Trì Ngạo hãm hại Lăng Thiệu, khiến ông ra tai nạn trở thành người thực vật suốt đời còn lại sống trong bệnh viện. Lăng Trì Ngạo lúc đó đang du học ở nước ngoài nhưng chất là bị mẹ hắn giam cầm.

Biết được những việc làm vô liêm sỉ của chồng và chị dâu, Lăng Mễ Hoà mặc dù rất tức giận nhưng hoàn cảnh khiến bà không được phép phạm sai lầm. Bà đã khoé kéo cứu Lăng Trì Ngạo, giúp hắn thu thập thông tin về bên người của Hứa Văn.

Mặc dù chỉ là một cậu thiếu niên 17 tuổi nhưng Lăng Trì Ngạo lại không hề kém cạnh so với cha mình thậm trí là hơn. Nhờ sự giúp đỡ của cô mình hắn đã thu thập tất cả những bằng chứng.

Trong trận huyết tẩy đẫm máu sinh tử của Đề Vương, hắn đã giết chết Hứa Văn nhưng không ngờ người mẹ vô liêm sỉ của hắn lại yêu ông ta thật lòng.

Nhìn người đàn ông mình chết ngay trước mắt mình lại chết trong tay con trai mình, bà ta điên loạn cướp súng bắn Lăng Trì Ngạo, nhưng khi Viên đạn kịp bay đến chỗ của hắn thì Lăng Mễ Hoà chạy đến chặn đạn cho hắn.

Toàn thân bà đẫm máu hai tay cứ ôm chặt lấy Lăng Trì Ngạo bảo vệ hắn khỏi mười mấy phát súng. Hắn như chết lịng tại chỗ, nhìn người cô yêu quý của mình mỉm cười đầy tin tưởng nơi hắn. Cầm khẩu súng lạnh như băng một phát bắn chết người đàn bà điên mà 17 năm hắn gọi là mẹ kia.

Đó cũng chính là bóng ma của cả cuộc đời hắn...

Trước cái chết của mẹ mình, Hứa Khiêm cho rằng vì Lăng Trì Ngạo, nên mẹ hắn mới phải chết, vì Lăng Trì Ngạo nên cha hắn cũng bị Lăng Trì Ngạo giết.

Nên trong tiềm thức của hắn Lăng Trì Ngạo là một kẻ thù đáng hận nhất

Nước mắt cô không biết từ lúc nào đã lăn dài trên gò má ca mỹ lệ...

" Thì ra... Thứ đáng sợ nhất trên đời này lại là lòng thù hận! Đến cuối cùng... Có đáng không? "

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trên khoang máy bay hạng nhất cao cấp dành riêng cho những người giàu có và có quyền thế.

Trên chiếc ghế máy bay nằm cao cấp, một người đàn ông có khuôn mặt yêu mị, chiếc áo sơ mi đắt tiền lơ đãng còi ra hai chiếc cúc áo, làm lộ ra lồng ngực trắng kiện như điêu khắc. Đôi mắt phượng khép hờ mờ ảo, lười biếng.

Tuy vậy, sự lười biếng đó càng làm tăng thêm vẻ yêu nghiệt của người đàn ông.

Không biết trải qua bao lâu, từ khi nào, một cô gái nước ngoài nóng bỏng xinh đẹp, quyến rũ bước đến.

Bộ váy công sở bó sát càng làm cô có vẻ thuần thực, quyến rũ. Đôi chân thon dài trắng mịn khẽ bước đến rồi đứng cạnh chiếc ghế mà người đàn ông nắm.

Sự xuất hiện đột ngột của cô dường như đã làm phá vỡ lười biếng hưởng thụ của người đàn ông.

"Hứa Tông! Hai tiếng nữa chúng ta sẽ đáp xuống sân bay thành phố A"

Đôi mày khẽ nhíu lại, như bất mãn, giọng trầm tĩnh khàn khàn quyến rũ của Hứa Khiêm vang lên.

"Molly, cô theo tôi được bao nhiêu lâu rồi "

"Dạ, cũng đã tròn bảy năm rồi "

Hứa Khiêm cười nhẹ, đôi mắt đẹp lười biếng nhìn Molly

"Lâu vậy rồi sao! Ở cạnh tôi lâu như vậy thế cô biết tại sao tôi trở về thành phố A chứ? "

"Vì Lăng Thị và Lăng Trì Ngao "

"Cô nghĩ vậy sao? Tôi nghĩ cô chưa nói thật Molly ạ "

Nét mặt Molly khẽ cứng lại, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản, cô hiểu ý tứ của Hứa Khiêm.

Được làm thư ký hoàn mỹ y như ý của Hứa Khiêm, cô đã quá hiểu anh ta, hơn nữa ở bên Hứa Khiêm bảy năm cô lại càng hiểu anh ta như thế nào.

"Còn là vì... Lý Tuệ Du "

Đôi mắt Hứa Khiêm khẽ choàng mở ra, sự lười biếng khi nãy đã thay vào là sự lạnh lẽo.

"Molly! Cô vừa phạm một sai lầm rồi? Đúng không thư ký hoàn mỹ của tôi. Nhớ kỹ cô không có tư cách gọi tên cô ấy "

Từng câu chữ sắc lạnh ấy của hắn như đâm thẳng vào tim cô còn vết dao.

Khó khăn, cổ kìm nén cảm xúc trong lòng cô khẽ đáp, rồi tiện người lui xuống.

"Vâng "

Tiếng giày cao gót khẽ loạn nhịp, lặng lẽ nâng bước. Theo hắn bảy năm, tận mắt chứng kiến hắn từ hai bàn tay trắng gây dựng lên Hứa Thị hùng mạnh ở Mĩ.

Bảy năm theo hắn, cũng là bảy năm tuổi xuân cô yêu hắn, yêu hơn cả sinh mạng.

Cô vì hắn mà làm tất cả để cùng hắn dựng lên cơ đồ ngày hôm nay chỉ mong hắn sẽ quay lại nhìn cô, một lần thôi.

Nhưng trong lòng hắn chỉ coi cô là một người thư ký hoàn hảo của hắn, không có một phần nửa chỗ dành cho cô.

Trong tim hắn chỉ có thể tồn tại một người con gái, nhưng người con gái ấy lại chính là chị dâu họ của mình.

Thật nực cười phải không? Đến bây giờ cô đến tư cách gọi tên người con gái đó cũng không có.

[...]

Sau khi tổng tiểu gia hoá kia vô trường học, Lý Tuệ Du bỗng nhận ra, ngày mai là ngày cô phải đi làm.

Mặc dù không ưa gì Lăng Trì Ngao, nhưng cô không thể chết đói được, nên đành thờ dài chạy đến siêu thị.

Xách túi đồ bước ra khỏi siêu thị, túi áo trái khẽ rung lên tiếng chuông quen thuộc.

Trên màn hình hiện lên hai chữ "Hứa Khiêm", cô bỗng trầm mặc.

Nghĩ đến mối thù hận trong lòng Hứa Khiêm, khiến Lý Tuệ Du bối rối, bảy năm trước khi cô từ chối anh ta để cưới Lăng Trì Ngao, anh ta bỗng bạc vô âm tín.

Hứa Khiêm luôn là một chàng hoàng tử điển trai ấm áp, từ khi mẹ anh ta mất, anh ta được Lăng Gia nuôi dưỡng, nhưng những việc cha anh ta gây ra.

Hắn cuộc sống anh ta trong Lăng Gia quả thật sẽ không dễ dàng gì, bị coi thường, không địa vị hắn đã gieo trong lòng anh ta đầy thù hận.

" Alo! Anh Khiêm " cô thận trọng nhún nhút nghe

Bên kia cười một tiếng rồi nói

[Du, em rảnh chứ! Anh vừa xuống thành phố A, muốn mời em một bữa cơm]

" A! Em... Em cũng hơi bận, mai em bắt đầu đi làm lại rồi! "

Bên kia im lặng một lát rồi lên tiếng

[Em ở đâu? Chỉ là một bữa cơm thôi, cũng không tốn thời gian nhiều của em]

" Em... Em... "

cô còn đang bối rối, không biết phải trả lời như thế nào, thì bên kia khẽ cười phá lên.

[Không cho phép em từ chối... Vì anh đang ở ngay sau em này]

Cô ngạc nhiên nhìn trái nhìn phải thì một vật âm ẩm, mạnh mẽ nắm chặt lấy tay cô từ phía sau kéo đi.

Cô như cục gỗ cứng ngắc mặc cho người ta kéo. Nhìn Hứa Khiêm một thân âu phục đắt tiền, gương mặt điển trai thêm nụ cười chói sáng.

Khiến cho hai người nhanh chóng trở thành trung tâm của sự chú ý.

Những tiếng thì thầm to nhỏ làm cô khôi phục lại bộ dáng chết lặng vừa nãy.

Giật tay lại nhưng sức nắm của Hứa Khiêm càng mạnh, cô đành nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

" Nè! Buông em ra. Chỗ này đông người lắm "

Hắn dường như không quan tâm người khác, cười âm ỉ quay lại nhìn cô

" Em nghĩ anh quan tâm sao? "

" Anh... Không ngại nhưng em ngại "

cô nghiêng răng giận dữ

Nhét cô vào chiếc xe BMW màu bạc đắt tiền của mình.

Hứa Khiêm khẽ cười lưu manh vừa thắt lại dây an toàn cho cô.

" Quá khen! Thưa quý cô "

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sau quá trình giành giật qua lại. Cuối cùng Hứa Khiêm cũng lôi được khúc gỗ Lý Tuệ Du đến một nhà hàng Tây Âu sang trọng, quyền quý bậc nhất của thành phố A.

Nhìn quanh nhà hàng toàn là những người áo vest lịch sự, cao quý, phụ nữ thì trang điểm tinh xảo, thanh nhã trong váy dạ hội lộng lẫy.

Và tất nhiên họ đều là những quý ông, quý bà người dát vàng răng trắng kim cương.

Trong khi cô chỉ là người con dân vô cùng yêu mến Mao gia gia, là người lao động chân chính, tuy trên người quần áo không đắt tiền nhưng cũng không tồi. Nhưng dẫu sao, cô cũng vẫn là " ngôi sao " ở nơi đây. Vì mọi người đang nhìn cô (au: bình quá hoá bất □□□)

" Hứa Khiêm... Khiêm Hay mình... Mình đổi chỗ khác rề... Ách, nhằm thoải mái hơn được không? "

Câu nói của cô càng làm tăng thêm sự khinh bỉ, chế giễu của mọi người. Tuy vậy, Hứa Khiêm vẫn vui vẻ, cười nhẹ.

"Đã đến rồi. Không phải, trước kia em nói rất thích ăn món Pháp ở đây sao "

"Nhưng.. "

Cô bỗng nhớ về ngày trước khi cô chỉ là một cô gái 16 tuổi, vẫn còn là một vị tiểu thư đài cát, đúng là cô rất thích những món Pháp. Cô cũng đã từng đến nhà hàng này rồi, nhưng chỉ là một lần là do Lý Bách dẫn đến để ăn cơm với đôi tác, đồ ăn ở đây rất đắt đến tiểu thư như cô cũng e ngại mấy phần.

Và lần đó cô có kể cho Hứa Khiêm nghe, chỉ là không ngờ trí nhớ hần tốt như vậy!

Không biết từ khi nào Hứa Khiêm đã lôi cô vào một chỗ ngồi rất đẹp, rồi ấn cô xuống ghế.

Trên bàn là một lọ hoa oải hương loài hoa cô thích và những cây nến trắng lung linh, lãng mạn.

Khi người phục vụ, rót rượu xong thì Hứa Khiêm có nói với anh ta cái gì đó hình như là tiếng Pháp thì phải? Cô cũng không quan tâm, điều quan trọng là cô cần "trưng cầu "

" Anh Khiêm, hay... "

" Em lo anh không trả tiền được rồi bán em ở đây sao? Du à, em thật hài hước đấy? "

Hứa khiêm lắc ly rượu vang trong tay, cười thành tiếng, dưới những ngọn nến, anh ta càng trở lên âm áp, yêu nghiệt.

" Không phải, mà là... "

" Thức ăn ra rồi! Để anh giúp em cắt thịt bò nhé. Thưa quý cô "

Đôi tay thon dài, đẹp đẽ của anh ta cắt đầy chuyên nghiệp. Khi cắt xong miếng thịt bò, bỗng Hứa Khiêm khẽ sát vào mặt, cô thối một làn hơi nóng vào tai cô.

Cô giật mình, định đẩy anh ta ra nhưng lại bị Hứa Khiêm giữ lại.

" Có gì mà hoảng hốt! Anh chỉ bảo em là... Ăn thôi "

Rồi anh ta đứng thẳng người dậy trở lại chỗ của mình. Đôi môi khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn mỹ, mắt đẹp nhìn về phía sau cô, nhìn về cái bóng người vừa nãy đang nhìn họ " thân mật "

Thấy Hứa Khiêm cứ nhìn về phía sau cô. Cô bỗng tò mò định quay lại thì Hứa Khiêm, hảo sảng nói.

" Du, ăn thôi! "

Nghe Hứa Khiêm nói vậy cô cũng không quay lại nữa mà tập trung vào ăn. Cô phải ăn thật nhanh để trở về, đơn giản vì cô không muốn làm " ngôi sao " cho mọi người soi sáng.

Nhìn Lý Tuệ Du ngoan ngoãn ăn, Hứa Khiêm bỗng hiện lên sự dịu dàng ôn nhu

" Du, anh sẽ không buông tay đâu!"

Hôm nay, Tống Như Linh bỗng nhiên gọi cho Lăng Trì Ngao kêu muốn ăn cơm cùng hần, nói cô ta sắp sang Mĩ rồi, cô ta đã buông tay nên nhất quyết không cho hần từ chối. Hần lúc đầu vốn do dự nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

Chỉ là vừa mới tới, một cảnh nồng đậm tình cảm của người " vợ cũ " và em họ " yêu mến " của hần đã đập vào vào đôi mắt phượng đẹp.

Ánh mắt hần nhìn đôi nam nữ đang thân mật kia bằng sự nguy hiểm

" Lý Tuệ Du! Em dám "

Khi hần định qua đó chào hỏi thì, một cánh tay trắng trẻo, thon thả của người phụ nữ. Nhưng người lại nồng nặc mùi nước hoa gay mũi. Mi tâm hần khẽ nhú lại nhìn Tống Như Linh

" Ngao, anh đến rồi. Vào thôi! "

Ả nững nụ kéo tay hần. Nhưng khi nhìn vào mắt hần thấy sự lạnh lẽo đến cực độ. Lại nhìn qua bên kia.

"Ấy yô! Thực là cảnh đẹp mà! Lý Tuệ Du, cô có gan thật. Ngay trước mặt Ngao mà lại thân mật với người đàn ông khác. "

Lăng Trì Ngao lạnh đi mấy phần, ánh mắt phức tạp nhìn Tống Như Linh, rồi lại nhìn hai người kia đang vui vẻ.

" Đi thôi "

Sải từng bước dài về phía phòng Vid nơi Tổng Như Linh đặt trước. Đôi môi đỏ chời của ả nhếch lên khinh bỉ, rồi cũng nhẹ nhàng tao nhã bước theo sau hấn.

[...]

Lắc nhẹ ly rượu vang thượng hạn của Pháp. Lại nhìn Tổng Như Linh trang điểm xinh đẹp đang cầm một ly rượu vang bước về phía hấn, ngồi xuống rồi cả người khẽ dựa vào lòng hấn.

" Ngao, hôm nay em đặc biệt chuẩn bị những món ăn mà anh thích. Em biết thời gian qua em thực sự đã gây ra những chuyện ngu xuẩn. Nhưng đều là vì em quá yêu anh thôi. Anh còn nhớ trước đây anh... "

Ả biết hấn là người trọng nghĩa nên cố ý nhắc lại chuyện cũ. Nhưng chưa kịp nói xong, hấn bỗng lạnh giọng nói.

" Em cho gì vào rượu "

"Hà"

" Tôi nói em cho gì vào rượu, hừm! Xuân được. Tôi nói đúng chứ! "

Đôi mày kiếm của hấn khẽ nhếch lên, bàn tay cầm ly rượu nhẹ nhàng buông xuống, từng mảnh vỡ rơi trên mặt đất quện với màu đỏ của rượu vang trông thật quý dị.

" Em... Em... Vì quá yêu anh thôi! Ngao xin anh... Đừng bỏ em "

Ả luống cuống ôm thất lưng hấn, gương mặt lem nhem phấn trang điểm, trông hết sức thảm hại.

" Vì tôi hay tiền của tôi "

" Tất nhiên là vì anh. Anh cũng biết em yêu anh như thế nào mà "

" Tổng Như Linh, một vở kịch không nên diễn nhiều lần. Mai tôi sẽ cho người dọn đồ hộ em rồi đưa em qua biệt thự ở Los Angeles. Nhớ lấy đây là sự nhân nhượng cuối cùng của tôi "

Hấn kéo mạnh ả ra, khiến ả mất thăng bằng mà ngã xuống đất. ả bỗng cười lớn, như một kẻ điên loạn.

" Lăng Tri Ngao, không phải vừa nãy anh có uống rượu đúng không? Loại Xuân được này rất mạnh chỉ hoan ái mới có thể giải được. Anh sẽ không chịu được đâu. Hahaha "

Hấn bỗng nhếch miệng cười, đôi mắt phượng hiện lên ý cười rõ rệt

" Cô nghĩ tôi sẽ hoan ái với cô. "

Hấn cúi người, đôi tay thon gọn tinh tế nắm lấy cằm ả, ép ả nhìn vào mắt hấn.

" Tổng Như Linh, cô ngu xuẩn đến thật tội nghiệp. Tốt nhất đừng để sự ngu xuẩn của em khiến tôi tiễn em xuống địa ngục, lên giường ư? Có sao! "

Hấn đứng thẳng người cởi cái áo vest đắt tiền thượng đỉnh được một nhà thiết kế nổi tiếng nhất Pháp làm ra.

Cầm lấy chiếc áo vest đen đã nhiễm mùi nước hoa nồng nặc của ả, ném mạnh xuống đất. Khuôn mặt tuấn mỹ tràn ngập đầy khinh bỉ.

" Dơ bẩn "

Mạnh mẽ quay bước rồi đi, đến một ánh mắt cũng không bỏ thí cho ả.

Tổng Như Linh thần thờ ngồi trên mặt đất.

Gương mặt xinh đẹp bị nước mắt và phấn trang điểm làm cho hỗn loạn, xấu xí. Đôi mắt loé lên tia độc ác

" Lăng Tri Ngao! Là anh ép tôi, vậy thì đừng trách tôi độc ác "

Trung cầu một chút nhé!

Ai thích H không? Sắp tới sẽ có H. Tuy ta vt cũng lâu lại là sắc nữ nhưng ta trong sáng chưa vt H bao giờ.

A: có

B:không

Chọn đi nào! □

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Chiếc xe BMW bạc của Hứa Khiêm dừng lại trước khu căn hộ của Lý Tuệ Du.

Nhẹ nhàng tháo dây an toàn, nhìn ra bầu trời đã sẫm tối từ khi nào, cô cười đầy vẻ hung dữ, gần nhẹ từng chữ.

"Hứa Khiêm, anh giỏi lắm dám cho em giờ này mới về "

Hứa Khiêm cười nhẹ như gió xuân, đôi mắt phượng nhìn cô tràn đầy ôn nhu.

"Xe hồng anh cũng không có biện pháp "

"Vậy chắc đại gia như anh mua phải xe BMW kém chất lượng rồi "

Cô cười khinh bỉ nhìn Hứa Khiêm. Chợt nhận ra tiểu Thần về giờ này chắc chưa ăn tối, nên cô chào Hứa Khiêm một tiếng, định cầm túi xách lên nhà.

Thấy cô đang xuống xe, Hứa Khiêm vội vã bước xuống đuổi theo, giữ lấy cánh tay cô.

"Em vô tâm thật đấy. Chả nhẽ một cốc nước cũng không mời anh sao "

Cô im lặng nhìn Hứa Khiêm lại nghĩ đến nếu để Hứa Khiêm thấy tiểu Thần, phát hiện ra thằng bé là con của Lăng Trì Ngao liệu anh ta có làm hại bảo bối? Cô khẽ run sợ trong lòng.

"À... Em thấy bây giờ cũng không sớm. Vậy để lần sau em mời anh bữa cơm được không? "

Cô nói xong nhưng phát hiện Hứa Khiêm đang nhìn về phía xa. Cô định quay đầu nhìn theo thì, Hứa Khiêm bỗng kéo tay cô thật mạnh.

Cả thân thể cô bỗng ngã vào bờ ngực rắn chắc của Hứa Khiêm.

Cô còn chưa kịp tỉnh lại sau cú va chạm, Hứa Khiêm bỗng cười nhẹ thổi một làn hơi nóng vào tai cô.

Khuôn mặt cô khẽ ửng lên, đang định đẩy anh ta ra ,anh ta khẽ nói

"Được, anh đợi em "

Rồi anh ta buông cô ra , rồi mỉm cười chào cô, phóng chiếc BMW bạc đi.

Cô thẫn thờ một lúc, rồi cũng thờ dài cầm túi xách bước vào khu căn hộ.

Mà không chú ý có một chiếc lamborghini aventador màu bạc nằm ngay bên trái đã quan sát toàn bộ những cảnh tượng " mờ ám " của cô và Hứa Khiêm.

Đôi bàn tay Lăng Trì Ngao nắm chặt thành quyền gân xanh nổi lên đôi mắt đỏ lên.

Xuân được của Tống Như Linh quả mạnh, mặc dù hắn chỉ uống một nửa ly rượu và ngay sau đó đi bệnh viện. Tuy rằng lượng được trong cơ thể không nhiều, tính cảm dục của hắn cũng cao nhưng một màn vừa rồi cộng với tác dụng của xuân được, khiến máu huyết của hắn tăng cao.

Có lẽ hắn sắp không chịu đựng được rồi!

"Lý Tuệ Du, lần này em chết chắc rồi! "

Hắn gần nhẹ lên, hai mắt nhắm lại thả lỏng người để giúp tác dụng xuân được chậm lại.

[...]

Đứng trước căn hộ, Lý Tuệ Du lục trong túi xách để lấy chìa khóa, thì một lực đạo lớn nắm lấy bả vai cô lật lại, ấn mạnh cô vào tường.

Đau đớn khiến coi nhủu mày lại. Chiếc túi xách bị rơi trên nền đất. Đôi mắt hoa đào nhìn lên " kẻ đầu xỏ " tức giận.

" Lãng Trì Ngao, anh lại phát điên gì ở đây. Tôi nói cho anh biết nhà tôi không phải bệnh viện tâm thần"

" Hôm nay em ở đâu? Đi với ai? "

Hắn nhìn cô đầy lạnh lùng, giọng nói âm u lạnh lẽo cực điểm

" Liên quan gì tới anh "

Nhiệt độ càng giảm xuống, thân thể của hắn phát ra hàn khí

" Em không ngoan, nên chấp nhận hình phạt đi. Vợ à! "

Không cho cô nghĩ ngợi thêm, hắn lập tức cướp lấy đôi môi đỏ mọng ngọt ngào kia.

Trước sự cướp đoạt của hắn, cô hoảng loạn đẩy hắn ra nhưng không được, lại càng gọi thêm sự hứng thú cho hắn mạnh hơn, hắn trói chặt tay cô đằng sau.

Lửa nóng trong cơ thể vì thế mà bùng cháy. Đôi mắt hắn tràn ngập dục vọng.

" Lãng... Buông. Ừm.. Ừm.. "

Chớp lấy thời cơ cô hé mở miệng, hắn thần tốc đưa đầu lưỡi ấm nóng của mình vào thăm dò, cảm nhận sự tồn tại của đầu lưỡi hắn trong khoang miệng mình, cô tức giận cắn thật mạnh.

Mùi tanh ngọt của máu lan toả, cảm nhận được vị tanh của máu hắn buông cô ra.

Đôi mắt phượng mờ nhạt nhìn xuống khoe môi mình đang di máu lại nhìn vào đôi mắt uơn ướt của cô đang hoảng loạn.

Hắn định nói, thì cánh cửa căn hộ mở ra. Ánh đèn cũng thế mà chiếu vào cô và hắn đang mờ ám

Tiểu Thần với khuôn mặt non trẻ không cảm xúc nhìn, áo thun nhỏ nhắn màu trắng với chiếc quần đùi màu xám đen kết hợp với khuôn mặt tuấn mỹ nhỏ nhắn toả ra khí chất cao quý.

" Hai người đang làm gì vậy "

Cô lúng túng đẩy hắn ra nhưng không được, đang định hét lên thì Lãng Trì Ngao lên tiếng trước.

" Tất nhiên là chế tạo ra thiên tài cho đất nước rồi. Chắc con cũng muốn có em gái phải không "

Do đề nén dục vọng trong người nên giọng hắn trở lên khàn khàn. Hắn sắp không khống chế được rồi, một tay vác cô lên vai. Mặc cho cô tức giận la hét, đánh hắn.

Nhìn khuôn mặt "thu nhỏ" của mình, hắn móc ra trong túi một chiếc thẻ "hoàng kim" ném vào người tiểu Thần.

" Tùy con sử dụng, tiếp theo hắn con biết làm gì "

Cô ngạc nhiên nhìn hai người một bé một lớn cứ vậy mà ngang nhiên coi cô là món hàng để mua bán, chưa kịp lên con giận,thì hắn đã vội vàng vác cô vào nhà đóng sầm cửa lại.

Tiểu Thần đáng thương ngoài cửa, thờ dài nhìn chiếc thẻ "hoàng kim", nhún vai rồi lôi chiếc điện thoại gọi cho Tề Khiếu Dương.

Khuôn mặt lạnh lùng vừa nãy, nay lại dưng dưng nước mắt,giọng nói trở lên run rẩy sợ hãi.

" Cậu! Cha cháu... Không cần cháu nữa... Hức hức. Cậu cháu sợ lắm!"

Tề Khiếu Dương khẽ nhủu mày hốt hoảng.

[Cháu đang ở đâu? Cậu sẽ tới]

Gương mặt ngây thơ,lăn dài hai hàng nước mắt, khiến cho ai nhìn vào cũng đau lòng chết thôi!

" Cháu... Cháu đang ở trường... Tôi lắm...lạnh lắm "

[Cậu tới ngay. Đứng đấy đừng đi đâu...Ngoan,đừng sợ!]

Tề Khiếu Dương vội cầm lấy chiếc áo khoác chạy ra khỏi biệt thự.

Bên này tiểu Thần nở nụ cười tính toán, gạt đi nước mắt. Tính nghịch nói nhỏ.

" Cậu a! Vì em gái tương lai của cháu. Cậu cháu ta đành chịu khổ một chút rồi "

Tiểu thần vui vẻ chạy, khuất dần vào bóng đêm.

Chắc ai cũng không ngờ rằng, tiểu thần của chúng ta cũng có một ước mơ vĩ đại..

Không phải là tiền, cũng không phải là những đồ chơi đẹp đắt đỏ...

Mà nó chỉ đơn giản là một cô em gái...và một gia đình hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đóng cửa lại, hấn ép mạnh cả người cô lên cánh cửa phòng ngủ, cô đánh mạnh vào bả vai hấn, nhưng đều vô dụng, khoé mắt tràn ra hai hàng lệ, hấn thật sự đã mất đi lý trí.

Tay hấn bắt đầu chạy loạn trên cơ thể cô, từng chiếc cúc áo sơ mi bị hấn cởi ra để lộ bộ ngực trắng tuyết mịn màng bọc trong áo lót gien đen đẹp mê hồn, từ bên dưới hấn men lên sờ mó đùi cô dần dần di chuyển lên.

Cô hoảng sợ, ác liệt chống cự, nhưng miệng bị nụ hôn nóng bỏng của hấn chặn lại, khiến cô phát ra những tiếng rên rỉ.

" Ừm... Ừm... Buông... Ừm... Ra... "

Lửa nóng trong người càng lúc càng phun trào, cả thân dưới căng như dây đàn. Hấn dường như sắp bị ép đến điên lên.

Mạnh mẽ ôm ngang lưng cô sai bước nhanh đến chiếc giường rộng rãi, ném cô xuống. Trong khi hấn đang cởi áo, chớp lấy cơ hội cô bật dậy định chạy ra khỏi phòng nhưng hấn đã biết ý đồ đó.

Ngay lập tức bắt lấy cô ném lại về giường, cả thân thể trần trụi đè lên cô. Cả hai thân thể đè ép lên nhau, cảm nhận được độ nóng như thiêu cháy của hấn, cô cứng đờ người lại.

" Lăng Tri Ngạo! Anh mau dừng lại. Dừng để tôi hận anh "

Hấn như lấy lại được chút ý thức từ tiếng hét giận dữ của cô, nhưng lửa dục trong cơ thể vẫn không ngừng giảm, giọng vì đè nén mà khàn khàn quỵn rữ.

" Xin lỗi vợ! Nhưng bây giờ anh thật sự không thể dừng lại được "

Cô kinh ngạc trước lời nói của hấn. Xưa nay cho dù có ham muốn như nào nhưng hấn sẽ không bao giờ ép buộc bất cứ ai, kể cả thứ hấn muốn nhất.

Trừ khi... Trừ khi hấn bị kích thích bởi điều gì đó? Cảm nhận được sự nóng bỏng khác của hấn, cô khẽ run rẩy hỏi

" Anh... Anh bị sao vậy! "

" Trúng xuân được, rất mạnh "

" Ai làm việc này? "

" Tống Như Linh "

Cô ngạc nhiên không thể tin được người chuốc xuân được cho hấn lại là Tống Như Linh.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của hấn đỏ lên vì dục vọng, khiến cô đau đớn giữa ranh giới vừa yêu lại vừa hận, trái tim cô rối bời.

" Nếu... Em không muốn... Anh sẽ dừng lại "

Hấn nặng nề từ người cô loạng choạng đứng dậy, thân dưới căng như dây đàn, hấn cắn chặt răng chịu đựng.

Nhìn hấn đau đớn vì dục vọng, lòng cô như bị dày xéo đau khổ, trái tim vụn vỡ thành từng mảnh. Cô nhận ra, cô còn yêu hấn rất nhiều!

Nú lấy tay hấn, mặt cô đau khổ cắn nhẹ vào đôi môi đỏ mọng, nặng nề.

"Đừng... Đi, tôi...sẽ giúp...anh"

Đôi mắt phượng sáng rực, từ trên nhìn xuống cảnh xuân của cô ẩn hiện qua cô qua lớp áo sơ mi, dù đang rất muốn nhào tới ăn cô, nhưng hấn vẫn cố chịu đựng hồi dò.

"Sẽ không hối hận chứ? "

"Sẽ... Không... Hối hận "

Nhận được đáp án hài lòng, hấn mạnh mẽ nhào lên người cô áp chế, khoe môi không tự chủ mà cong lên vì thực hiện được gian kế. Quả nhiên, cô còn yêu hấn!

Cuồng nhiệt hôn cô, hấn bắt đầu buông thả dục vọng sâu kín nhất của bản thân. Hấn khơi lên dục vọng trong người cô khiến cô bật lên những tiếng rên rỉ.

Đôi môi hấn lại một lần nữa đặt lên môi cô, không có dịu dàng, mà là nụ hôn kịch liệt, nụ hôn nóng bỏng đủ để bùng lên ngọn lửa thiêu đốt cả một cánh rừng, lưỡi của hấn chủ động trượt vào, cạy mở hàm răng của cô, dây dưa thật chặt với chiếc lưỡi thom tho lại có chút luống cuống của cô.

Tím đập rất nhanh, nhanh đến nỗi khiến cô có cảm tưởng một giây sau nó sẽ vọt ra khỏi cổ họng, thế nhưng, nụ hôn của hấn chẳng những càng lúc càng thêm nóng bỏng, mà thậm chí ngay cả bàn tay kia cũng chậm rãi trượt lên trước ngực mềm mại của cô.

Thân thể trở nên căng thẳng, ái dịch nóng bỏng cứ thế tiết ra, cô khó nhịn nức nở thành tiếng, bị bàn tay to lớn đụng chạm khiến cô sợ hãi đến thất thần, mờ mịt đến không thể nghĩ được gì.

Bàn tay của hấn cuống quýt cời bỏ những thứ cuối cùng trên người cô, chiếc lưỡi nóng bỏng, lướt dọc trên làn da mịn màng, khiến cơ thể của cô càng lúc càng trở nên nóng rực, không khỏi khó chịu mà vận vẹo thân mình lura nóng trong người hấn càng thêm mãnh liệt.

Không thể chờ đợi hơn nữa, cảm lấy dục vọng thô lớn của mình đặt trước cửa hoa huyết mê người của cô, đâm xuyên qua một cách mạnh mẽ.

Hấn bắt đầu nhấp thân luận động cuồng dã rong ruổi trong cửa huyết khí chặt, từng giọt mồ hôi của hấn rơi xuống cơ thể nõn nà của cô. Tiếng rên rỉ mềm mại của cô càng làm hấn điên dại vì sung sướng.

Hấn bắt đầu tăng nhanh tốc độ, thất lưng cũng nặng nề thúc mạnh.

Hấn đẩy rất mạnh, mỗi một lần đều chạm vào nơi sâu nhất của cô, hoa huyết mềm mại cũng vì động tác mạnh mẽ của hấn mà có cảm giác hơi đau, nhưng cũng không phải là rất đau, đa phần đều là cảm giác sung sướng đến tê dại.

Rất nhanh, gần như là cùng lúc đó, cao triều trí mạng ập tới bọn họ, hấn vui thật sâu vào cơ thể cô, không hề phòng bị mà bắn ra tất cả tinh dịch của mình, cô run rẩy đón nhận tất cả, thân thể nhạy cảm không nhin được mà khẽ run lên, một môi khiến cô ngủ thiếp đi.

Qua một lúc lâu khi thoả mãn dục vọng của mình, hấn mới chậm rãi rút ra khỏi cơ thể cô, chỉnh sửa qua loa rồi ôm cô bước vào phòng tắm, cẩn thận chà rửa cho cô, mới yên tâm bé cô trở về giường, cứ vậy nở một nụ cười thỏa mãn, hôn lên trán cô, ôm lấy cô vào lòng. Sau đó ôm cô ngủ.

" Vợ! ngủ ngon... anh yêu em "

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Ngoại truyện

Sắp đến sinh nhật của Lý Tuệ Du, vì vậy nên dạo gần đây tâm trạng của hấn lại thêm phần ưu tư, suy nghĩ không biết nên tặng quà gì cho hợp ý vợ yêu.

Thấy người anh em tốt phiên muộn, Cao Trí Viễn lôi Lăng Tri Ngạo đi bar giải sầu.

" Viễn, sắp tới là sinh nhật của Du Nhi rồi? Cậu xem mình nên tặng gì cho cô ấy vui đây "

Lăng boss thờ dài, cầm ly rượu cứ vậy mà uống hết.

Thấy bạn như vậy, Cao Trí Viễn bỗng suy tư một lát, rồi đôi mắt sáng lên, đập vai bạn.

"Phụ nữ họ rất khó hiểu, như sinh nhật đột trước của Cẩm Nhi nhà mình cung phiền rầu y như cậu. Sau có người quen chỉ cho cách, cô ấy thấy quả liền vui! "

"Cách gì? "

"Hôm nào đấy cậu cho cho người âm thầm theo dõi cô ấy đi mua sắm, cứ cái gì cô ấy khen hoặc ngắm lâu thì cứ lặng lẽ mua về. Đảm bảo cô ấy sẽ thích "

Cao Trí Viễn vừa kể lại không giấu được tán thành mà vỗ vai Lăng Trì Ngạo. Tuy nghe điệu kẻ của bạn Lăng boss vẫn do dự.

"Nếu như cô ấy không thích thì sao?"

"Vậy thì chuyển sang phương án B"

Cao Trí Viễn nháy mắt mưu kế ,kéo Lăng Trì Ngạo vào tai nói nhỏ.

Sau đó thì Lăng boss vui vẻ gật đầu, đi luôn

[...]

Trong phòng chủ tịch, cứ 5 phút lại có một cuộc điện thoại vang lên

" Lão đại, phu nhân nhìn chiếc váy dạ hội màu xanh kiểu thượng lưu nhất hiện nay "

" Mang về cho cô ấy "

"Lão đại, chị dâu vừa đi qua cửa hàng trang sức liền khen một chiếc vòng cổ 20 kara màu xanh nhạt "

" Mang về cho cô ấy "

Người bên kia đồ mờ hồi rờn rã, boss đây là đang trong thời kìa vì nhiều tiền quá liền phung phá sao?

Mãi chỉ trả lời hần đúng một câu.

Trời ơi! Quá khủng bố, hần thật muốn hối hận vì không đi châu phi huấn luyện trước đó.

[...]

Buổi tối, sau khi cùng quần gia bày xong bữa tối, Lý Tuệ Du cùng tiểu Thần định gọi điện cho hần về. Thì từ ngoài cửa một đám người áo đen, mặt lạnh chậm rãi rải bước, người nào cũng bên trên tay hộp lớn nhỏ, túi lớn túi to toàn lag đồ hiệu cao cấp đặt giữa đại sảnh.

Người hầu cùng Lý Tuệ Du kinh ngạc cực độ, còn chưa kịp phản ứng thì Lăng Trì Ngạo từ cửa chính bước tới chỗ Lý Tuệ Du mặt mày tươi cười trên tay cầm bó hoa hồng to lớn.

" Du hôm nay là sinh nhật em. Người làm chồng như anh tất nhiên sẽ có..."

Còn chưa nói hết câu, một cú đấm rơi ngay vào bán mặt đẹp trai của hần.

Lý Tuệ Du từ nãy tới giờ đang cực lực tức giận nhìn đồng hồ ngón ngang kia, nắm tay nắm thật chặt, gân xanh bỗng hiện lên liền không nhịn được mà tát ngay cho hần một nắm đấm, kéo lấy cổ áo sơ mi của hần kéo lại gần mặt mình, hét lớn:

" Lăng Trì Ngạo, náo anh bị úng nước à? Thừa tiền quá liền lo nó mốc đúng không?"

Sau cú đấm mãnh liệt và tiếng hét vang trời của Lý Tuệ Du.

Tất cả người làm đều chấn động, từ kinh hãi liền chuyển sang sợ hãi lại nhìn thấy một vết bầm cùng với vẻ mặt âm trầm của boss.

Mọi người liền hiểu ý tán nhanh chóng, mắt hút.

A! Vẫn là cái mạng quan trọng nha!

Sau liền thấy nơi này không thích hợp để nói tiếp. Cô liền kim chế lửa giận, lôi vạt áo của hần kéo lên phòng.

Nhìn bóng dáng tức giận của mami và âm trầm của baba.

Tiểu thần suốt từ nãy im lặng bỗng cười ranh mãnh, lắc đầu tặc lưỡi mà cảm thán.

A, đôi khi thật cảm thấy IQ của baba thật thấp a~ không biết có di chuyển sang mình không nha.

Biết mami yêu tiền mà còn mua nhiều đồ như vậy, đợt này baba ăn đủ rồi! Hahaha

Tiểu Thần vui sướng khi người gặp họa, xỏ tay túi quần ung dung xuống phòng ăn lấy đồ ăn vặt rồi lên phòng.

Thật sự cũng muốn baba ngày nào cũng chọc mami tức để cậu được ăn vặt thả phanh luôn.

[...]

Từ phòng ngủ đi ra, Lăng Trì Ngạo ôm gối đến phòng con trai của mình với gương mặt lạnh lẽo.

"Con trai, làm sao đây mẹ con không cho ta ngủ trong phòng rồi! "

"Tại baba thôi, biết mẹ con là người tiết kiệm lại cố tình mua nhiều như vậy. Chẳng phải là chọc tức mẹ con sao? "

"Vậy ta phải làm sao bây giờ? "

Tiểu Thần thấy sắp sập bầy liền vui vẻ kéo hán xuống nói nhỏ vào tai hán.

Nghe xong, mặt mày hán bỗng nghi kị một lát. Thấy vậy tiểu Thần cười tươi chán an hán.

"Baba yên tâm, mà con đoán không nhầm thì đây cũng là kế hoạch B của baba và chú Trí Viễn sao?"

"Được, ta nghe con "

Lăng Trì Ngạo đứng dậy lấy chìa khóa dự phòng mở cửa phòng ngủ.

Sau đó, tất nhiên trong phòng truyền ra những âm thanh chửi mắng của Lý Tuệ Du, rồi lát sau im bặt mà thay vào đó là những tiếng rên rỉ đỏ mặt chuyền ra.

Tiểu thần nằm trên giường cười ma mãnh.

"Haha, hiem khi IQ của baba thấp. Liên lợi dụng a~ Đảm bảo mai mami sẽ tức điên rồi cảm ba ba vô phòng đến 3 ngày a~ Lúc đó vừa có đồ ăn vặt mà không bị chửi mà còn được ôm mami ngủ luôn!?"

Nghĩ đến vậy tiểu Thần liền vui vẻ mong chờ ngày mai.

Còn Lăng boss tội nghiệp thì đáng thương mà không biết bị con trai tính kế ^^

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Đêm qua như một giấc mộng, nhưng đau nhức cơ thể khiến cô nhú mảy nhận ra chuyện xảy ra hôm qua, hết thấy là sự thật.

Vòng tay rắn chắc của hán vẫn ôm chặt lấy eo cô, lưng cô dán chặt lên ngực hán.

Cô nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, khéo léo gỡ tay hán ra. Loay hoay một lát, nhưng cô vẫn không thể gỡ ra được, một làn hơi nóng, và mùi hương đàn ông quen thuộc khẽ phả lên vành tai trắng nõn của cô:

"Tại sao không ngủ thêm lát nữa"

Cô cũng không ngạc nhiên, bình tĩnh mà đáp lại.

"Thói quen là vậy! "

Kì thật hán cũng đã thức lâu rồi, nhưng muốn giả vờ để ôm cô, cũng như muốn dò xét biểu cảm của cô khi thức.

Sự bình tĩnh của cô khiến hán cảm giác hơi thất vọng, giống như sự việc hôm qua không có xảy ra.

Kéo dần khoảng cách ra, cô ngồi dậy cầm lấy quần áo, định vào phòng tắm thì cả thân thể rơi vào ngực hán.

Đầu hấn gục nhẹ trên vai cô, giọng nói bi thương nhẹ nhẹ

"Hãy cho anh một cơ hội được không? Trước đây là anh không đối xử tốt với em,khiến em bị tổn thương, đến khi em đi rồi mới nhận ra tình cảm"

Ánh mắt buồn bã của hấn nhìn vào đôi mắt hạnh phúc của cô đang đỏ lên, đặt chán mình lên chán cô.

"Anh cũng biết, 5 năm nay em phải vất vả như nào,một thân một mình sinh tiểu Thần rồi chăm sóc nó. Nhưng xin em hãy cho anh một cơ hội để bên em và tiểu Thần, chăm sóc và có một mái nhà ấm áp"

Nhìn đôi mắt ươn ướt hồng hồng của cô, đôi môi đỏ mọng khẽ cắn, đầu coi cúi xuống, đôi vai run nhẹ. Cô đang cố kìm chế trước những câu nói của hấn.

Thấy cô im lặng ,chịu đựng, tim hấn đau đớn như bị bóp nghẹn. Lôi dưới gối ra một chiếc vòng đính đá đẹp để đeo lên tay cô.

"Em còn nhớ nó chứ! "

Cô giật mình, ngạc nhiên nhìn chiếc vòng còn nhiễm hơi lạnh lên trên còi tay trắng ngọc ngà của mình. Khẽ ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt ôn nhu của hấn.

Hấn vậy mà... mà mua nó cho cô!

Năm đó là khi cô đang sắp sửa đón sinh nhật lần thứ 17 của mình. Tâm hồn thiếu nữ vẫn còn mơ mộng về tình yêu.

Đúng vậy! Năm 17 tuổi cô đã yêu hấn, bất chấp ở mọi lúc mọi nơi cô cứ như cái đuôi nhỏ mà theo hấn. Bỏ qua tất cả mọi sự khinh bỉ của bạn học, sự phiến toái mắng chửi của hấn.

Cô vẫn một mực,cổ chấp yêu hấn đến cuồng si,chấp nhận mọi sự lạnh lùng đau đớn mà hấn mang lại như một con ngốc.

Sinh nhật tới, nhìn những món quà hàng hiệu kia, tâm trạng cô buồn bã. Không có quà của hấn, hấn...

Thực sự không quan tâm một chút đến cô, nước mắt cô khẽ rơi xuống, tâm sự nặng nề cô bỏ một mình ra ngoài dạo phố.

Khi đi qua một cửa hàng trang sức nhỏ nằm trên con đường kia.

Đôi mắt cô không thoát khỏi một chiếc vòng nằm sâu trong góc tủ kính kia.

Đó là một chiếc vòng màu bạc trắng trên đó có gắn một bông hoa sen nhỏ bé đính đá màu xanh lục,bao bọc những cánh hoa là viền vàng mỏng.

Tuy không đẹp rực rỡ như những chiếc vòng kim cương đẹp để kia, nhưng nó lại toát ra một vẻ thanh nhã hiếm khó.

Bên dưới là tên gọi của nó " tình yêu vĩnh cửu ".

Tình yêu vĩnh cửu ư?

Có lẽ nó không thuộc về cô, mặt cô cúi xuống che dấu những giọt nước mắt đang rơi xuống, vội vã quay bước đi thật nhanh.

Nhìn chiếc chiếc vòng trên tay, nước mắt cô rơi xuống, đôi tay luống cuống ôm chặt lấy eo hấn, gục mặt vào ngực hấn nức nở khóc.

" Ngoan! Không khóc, Anh đau lòng "

Hấn ôn nhu, ôm chặt lấy cô vuốt ve mái tóc dài màu nâu mượt mà của cô. Khoé môi hén lên nụ cười thoải mái, hạnh phúc.

[...]

Lúc này trong biệt thự của Tề Khiếu Dương, " ông chủ nhỏ" tiểu Thần sau khi nhờ Tề Khiếu Dương rút tiền từ ATM liền chui vào trong thư phòng cùng với túi tiền.

Khoanh chân ngồi giữa thư phòng, tiểu Thần cười hạnh phúc đếm từ sắp tiền một. Đôi mắt to tròn trong suốt nay lại càng sáng hơn, mê mải.

Tề Khiếu Dương cảm ly sữa nóng, vừa bước vào thư phòng, nhìn thấy tiểu Thần đếm tiền liền cười khẽ.

Đặt ly sữa bên cạnh, ngồi đối mặt với tiểu Thần, cười ra tiếng

" Đếm tiền là sở thích của con sao? "

"Đâu a ~ nó không phải sở thích mà là yêu thích nha. Cậu xem chỗ này là mua quà cho mami, đồng này dùng mua đồ cho em gái tương lai của con. Còn đồng này thì... "

"Thì sao? "

Nhìn tiểu Thần tính toán, Tề Khiếu Dương vui tính tò mò hỏi. Tiểu Thần bỗng trầm tư một lát rồi đôi mắt trong trẻo sáng lên, nhanh nhẩu đáp.

"Tiền lãi trong ngân hàng là bao nhiêu vậy cậu? "

Tề Khiếu Dương: "..."

Xoa nhẹ đầu tiểu Thần, Tề Khiếu Dương cảm lý sửa đưa trước mặt tiểu Thần nói nhẹ như đùa giỡn.

"Con chỉ nghĩ cho mẹ và em gái. Vậy của cậu đâu? "

"Cậu nhiều tiền vậy? Còn thiếu thứ gì sao? "

Tề Khiếu Dương gật đầu nhẹ. Ánh mắt tiểu Thần bỗng miên man suy tư.

"Có sao? Con thấy đủ cả mà "

"Cậu thấy thiếu "

"Aaaaa... Con biết cậu thiếu gì rồi "

"Thiếu gì "

"Thiếu người tiêu tiền hộ.... "

"..."

"Cậu yên tâm Thần Thần sẽ tiết kiệm tiền để mua cho cậu một người mẹ "

Nghe đến vậy, Tề Khiếu Dương lập tức đen mặt, nhéo cái mũi nhỏ của tiểu Thần, sùng nịnh, trút giận.

"Nhiều chuyện "

Lập tức đứng dậy bỏ chạy ra ngoài. Tiểu Thần thấy vậy liền, cười lớn hô lên.

"Tìm mẹ cho cậu là trách nhiệm của con mà! Không nhiều chuyện a ~"

Bạn đang đọc truyện *Em Hận Anh, Được Sao???* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.